మూడో మనిషి

జి.ఎ. అమరేశ్వరరావ్

కోటీ సెంటర్లో ఆంధ్రా బ్యాంక్ ప్రక్కగా నా కొత పాత పుస్తకాల షాపుంది.

నేను పుస్తకాల్ని కొనడం, అమ్మడమే కాక వీక్లీలు, మంత్లీలు, నవల్సు అద్దెకు కూడా ఇస్తూ వుంటాను.

అసలు మా తాత రోడ్లపక్కన చిత్తుకాగితాలు పోగుచేసి అమ్ముకుంటూ వుండేవాడట. ఆ తరువాత మా నాన్న పేవ్‌మెంటు మీద పాత పుస్తకాల్ని వర్సగా పేర్చి అమ్ముతూ వుండేవాడు. వాటిల్లో ఎక్కువగా స్కూలు, కాలేజీ పుస్తకాలూ వుండేవి. వాటిని మూడోవంతు రేటుకకొని అఫ్ రేటుకు అమ్ముతూ వుండేవాడు.

నాకు ఊహ తెల్సేసరికి మా అమ్మ చనిపోయింది. నేను బి.కాం. చివరి సంవత్సరంలో వుండగా మా నాన్న చనిపోయాడు. మా నాన్నకు నన్ను ఐ.ఎ.యస్. చదివించాలని వుండేది. దానికి భిన్నంగా నేను పుస్తకాల

వ్యాపారాన్నీ, దొంగతనాన్నీ వృత్తిగా స్వీకరించాను.

మా నాన్న చనిపోయేనాటికి మా షాపు ఒక బడ్డీ కొట్లోకి మారింది. నా యాజమాన్యంలో రెండు గదుల షాపు అద్దెకు తీసుకుని వ్యాపారాన్ని విస్తృత పరిచాను. ఒక స్నేహితుడి సలహామీద పబ్లిక్ టెలిఫోన్‌కి అప్లయ్ చేశాను. నా షాపు మంచి సెంటర్లోవుంది. కాబట్టి అప్లయ్ చేసిన ఆరు నెల్లకల్లా పబ్లిక్ ఫోన్ శాంక్షన్ అయింది.

ఫోన్ వచ్చింతర్వాత నా ఇన్‌కం బాగా పెరిగింది. ఫోన్ చేయడానికి వచ్చినవాళ్ళు ఏదో ఒక పుస్తకాన్ని అద్దెకు తీసుకుంటూ వుండేవాళ్ళు. దగ్గర్లోవున్న ఉమెన్స్ కాలేజీ అమ్మాయిలు కూడా నా షాపులో పుస్తకాలు అద్దెకు తీసుకునేవాళ్ళు. అదే విధంగా ఆంధ్రాబ్యాంక్ ఎంప్లాయీస్ కూడా నా దగ్గర ఖాతా పెట్టారు.

కానీ పుస్తకాలు అద్దెకు ఇవ్వడం, పాతవి అమ్మడం కొనడం మీదవచ్చే లాభం నాకు సంతృప్తికరంగాలేదు. నాకు చాలా కోర్కెలు వున్నాయి. కారూ, ఇల్లూ, కలర్ టి.వి. ఫ్రిజ్, వి.సి ఆర్ కావాలని. అవన్నీ కావాలంటే ప్రస్తుతం వచ్చే ఆదాయం చాలదు. అందుకే దొంగతనాలు మొదలుపెట్టాను.

మా నాన్న పేవ్‌మెంటు స్థాయిలో వున్నప్పుడు ప్రక్కనే సీతారాములు అనేవ్యక్తి చెడిపోయిన తాళాలు బాగుచేయడం, తాళంచెవులు పారేసుకున్నవాళ్ళకు నకిలీ తాళంచెవులు తయారుచేసి ఇవ్వడం చేస్తూవుండేవాడు.

శలవుల్లో వాడిదగ్గర నేను మంచి తర్ఫీదు పొందాను. ప్రస్తుతం నేను ఎలాంటి తాళాన్నయినా ఇట్టే తీసి పారేయగల్ను.

నేను దొంగతనాలు చేయడం మొదలుపెట్టి రెండు సంవత్సరాలయింది. సంవత్సరం క్రితం నేను చేసిన నేరం ఒకటి రుజువుకావడంతో పాత నేరస్థుల లిస్టులోకి చేరి పోయాను. ఒకసారి పాతనేరస్థుల లిస్టులోకి ఎక్కిన తర్వాత సిటీలో ఏ దొంగతనం జరిగినా పోలీసులు పిలుస్తూనే వుంటారు. ప్రస్తుతం నా పరిస్థితి అది.

అయితే ఈ మధ్య నా క్లాస్‌మేట్ రాంబాబు ఎస్సైగా సిటీకి రావడంతో నామీద పోలీసుల వేధింపు తగ్గింది. రాంబాబు పనిచేసే సుల్తాన్ బజార్ పోలీసు స్టేషన్ పరిధిలోకే నేనూ వస్తాను.

ఈరోజు దాగా వాన కురవడం మూలాన వ్యాపారం ముందరోడిగావుంది. ఎనిమిదిన్నరకల్లా షట్టర్స్ క్రిందకు దించి భుజాన చిన్న ప్లాస్టిక్ బ్యాగ్ వేసుకుని షాపు లోంచి బయటపడ్డాను. ఆ బ్యాగ్‌లో ఈ రోజు రాత్రికి నేను చేయబోయే పనికి అవసరం అయే సామాన్లు వున్నాయ్. ఈమధ్య ఊళ్ళో దొంగలభయం వుండటాన క్యాష్ బాక్స్‌లోని డబ్బంతా ప్యాంటు జేబులో పెట్టుకుని బయలుదేరాను. చిల్లరమాత్రం బాక్స్‌లోనే వదిలే శాను.

చిల్లర మొత్తం కలిపితే పాతికరూపాయలు వుండ వచ్చు. ఎవరన్నా దొంగవెధవలు షాపు తలుపులు బద్దలు కొట్టి లోపలకు ప్రవేశించి ఖాళీగావున్న క్యాష్‌బ్యాగ్ చూసి కోపంతో షాపు అంతా చిందర వందర చేసే ప్రమాదం వుంది. అందుకని చోర సోదరులకు కోపం రాకుండా వుండేందుకు కాస్తంత చిల్లర వదిలేశాను.

పదినిమిషాల్లో 'సిల్వర్ రాయిన్' బార్ అండ్ రెస్టా రెంట్‌కి చేరుకున్నాను.

ప్రతిరోజూ సిల్వర్ కాయన్‌లో మందుకొట్టడం నా అలవాటు. సిల్వర్ కాయన్లో అప్పారావ్ స్టివర్ట్ గా పని చేస్తున్నాడు. ఈ పని చేయకముందు అప్పారావ్ టేబులు కొడుతూవుండేవాడు. ప్రస్తుతం మానేశా నన్నాడు. ఎంతవరకు నిజమో మరి.

టిప్పుగా నేను వాడికి నెలకు ఓ పాతిక రూపాయలు మామూలు క్రింద ఇస్తూవుంటాను. అలా ఇవ్వడంవల్ల మందు ఎక్కువపోసినా బిల్లు తక్కువ వేస్తాడు. నిజానికి అప్పారావ్ గాడు ముందు కౌంటర్లో తను సర్వ్ చేసే మందుకు సంబంధించిన మొత్తాన్ని చెల్లించి కస్టమర్లకు సప్లయ్ చేయాలి. వాడు నాకు ఎక్కువపోసిన మందు తాలూకు బిల్లు బాగా తాగిన వేరే కస్టమర్ నెత్తిన రుద్దుతాడు.

వాడో విషయం చెప్పాడు. మందుకొట్టిన కస్టమర్లు తిట్టినా పైకి నవ్వుతూనే చాలా వినయంగా ఉంటార్ట. కానీ వాళ్ళకు సప్లయ్ చేసే పదార్థాల్ని ఎంగిలి చేస్తార్ట. ఆ విధంగా వాళ్ళమీద కచ్చ తీర్చుకొంటార్ట. అప్పటి దాకా మందు నిషాలో నేను కూడా వాణ్ని తిడుతూ వుండేవాణ్ని. విషయం తెల్సిన తర్వాత వాణ్ని తిట్టడం మానేశాను.

బార్లో ఓ మూల కూర్చొని అప్పారావ్ గాణ్ని ఓ పెగ్గు 'ఓల్డుమాంక్' తెమ్మన్నాను.

వాడు రెండు పెగ్గులు తెచ్చి ఆర్డరివ్వకపోయినా చిప్స్ పొట్లం ప్రక్కన పెట్టాడు. నా కళ్ళు బారు నాలుగు ప్రక్కలకూ తిరిగిపై. నేను కూర్చున్న టేబుల్ కి రెండు టేబుల్స్ అవతల ఓ బట్టతలవ్యక్తి మందు ఎక్కువై టేబుల్ పైన తల పెట్టి పడిపోయి వున్నాడు.

ఈ చిప్స్‌పాట్లం ప్లస్ ఓ పెగ్గు ఓల్డుమాంక్ రేటు ఆ బట్లర్ తలమీద పడబోతోందన్నమాట. ఎందుకంటే ఆ బట్లర్ల వాడి టేబుల్‌కు కూడా అప్పారావ్‌గారే సర్వ్ చేసేది.

అరగంటకల్లా మందు ఫినిష్ చేసి బయటకొచ్చాను. దొంగతనం చేయాలనుకున్న రోజున నేను ఎక్కువతినను. తిన్నప్పుడు పరిగెత్తాలంటే పొట్ట హెవీగా వుంటుంది. అందుకని (పట్టుబడితే పరిగెత్తాలిగదా!)

రోడ్డుమీదకు వచ్చిన నాకు హఠాత్తుగా ఒక విషయం గుర్తుకు వచ్చింది. నా దగ్గర బోరిక్ పౌడరు లేదు అని.

ఫింగర్ ప్రింట్స్ పడకుండా దొంగతనం చేసేటప్పుడు చేతులకు 'గ్లవ్స్' తొడుక్కోవటం నాకు అలవాటు. గ్లవ్స్ తేలిగ్గా ఎక్కాలంటే బోరిక్ పౌడరు పూసుకోవాలి.

వెంటనే నేను రోడ్డు క్రాస్ చేసి ఎదురుగా వున్న సర్జికల్ షాపులో ఒక చిన్న ప్యాకెట్ 'బోరిక్ పౌడర్' కొనుక్కొని బ్యాగ్‌లో వేసుకుని, టైం చూసుకున్నాను.

తొమ్మిదిగంటల నలభై నిమిషాలు అవుతోంది.

ఇంకా మూడు గంటలు గడపాలి.

రాయల్లో 'బెన్‌హర్' సినిమా ఆడుతోంది. అది చాలా పెద్ద సినిమా. నాకు కావల్సిందీ అదే. ఈ పాటికి బిగిన్ అయ్యేవుంటుంది.

రిక్షాఎక్కి రాయల్ టాకీస్ దగ్గర దిగి ఏడు రూపాయల టికెట్ ఒకటి కొన్నాను. సినిమా విడుదలయి చాలా రోజులు అవడంవల్ల జనం అంతగా లేరు. ఒక్కొక్కరే వచ్చి టిక్కెట్లుకొంటున్నారు. లోపలికి వెళ్ళి కార్నర్ సీట్లో కూర్చున్నాను. టిక్కెట్లమీద సీట్ల నెంబర్లులేవు. అప్పటికే సినిమా బిగిన్ అయింది.

నా ధ్యాస సినిమామీద లేదు. నిన్న సాయంత్రం నా షాపు ప్రక్కనుంచి తన స్నేహితురాలికి ఫోన్ చేసిన మిసెస్ శంభూప్రసాద్ సంభాషణ గుర్తుకు వచ్చింది.

ఇక్కడ మిసెస్ శంభూప్రసాద్ గురించి కొంత చెప్పాలి. మిసెస్ శంభూప్రసాద్ భర్త పేరు శంభూ ప్రసాద్. మిసెస్ శంభూప్రసాద్ అసలు పేరేంటో నాకు తెలియదు. ప్రతిరోజూ నా దగ్గిర పుస్తకాలు అద్దెకు తీసుకుంటుంది. నెలాఖరుకల్లా ఎమౌంటు ఒకేసారి పే చేస్తుంది. ఈ విధంగా నెలపద్దులు పెట్టేవాళ్ళకు ఒక రిజిష్టర్ వుంది. అందులో వాళ్ళు వాళ్ళ పేరు అడ్రస్ వ్రాయాలి.

అడ్రస్ వ్రాయించడంవల్ల రెండు లాభాలున్నాయి. ఎవరన్నా పుస్తకాలు తీసుకువెళ్ళి తిరిగి తెచ్చి ఇవ్వక పోతే అడ్రస్ ప్రకారం వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళి పుస్తకం తిరిగి తెచ్చుకోవచ్చు. మరొక లాభం ఏంటంటే వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడు ఇంటినిబట్టి వారి వారి ఆర్థిక స్తోమతల్ని అంచనావేసి దొంగతనం చేయవచ్చు. మాటల సందర్భంలో శంభూప్రసాద్ దంపతులకు పిల్లలు ఎవరూ లేరనీ, కొంత ఎమౌంట్ ఫిక్స్‌డ్ డిపాజిట్‌లో వేసి దానిమీద వచ్చే వడ్డీతో వాళ్ళ కాలం గడుపుతున్నారనీ తెల్సింది.

నిన్న మిసెస్ శంభూప్రసాద్ తన స్నేహితురాలికి నా షాపులోని పబ్లిక్ ఫోన్‌నుంచి ఫోన్ చేసి తనూ తన భర్తా రేపు యాదగిరి గుట్టకు వెళుతున్నామనీ అక్కడ తన చెల్లెలి కూతురు పెళ్ళి జరుగుతూందనీ, మళ్ళా ఎల్లుండి ఉదయానికి తిరిగి వస్తామని చెప్పింది.

అంటే ఈ రోజంతా మిసెస్ శంభూప్రసాద్ ఇంట్లో

నరమానవుడు ఎవడూ వుండడు. నాకిది మంచి ఛాన్సు. రిజిష్టర్లో వ్రాసిన ప్రకారం మిసెస్ శంభూప్రసాద్ ల్లూ ఇసామియా బజారులో వుంది. నేను ఈ రోజు మధ్యాహ్నమే వెళ్ళి ఆ ఇల్లు యెక్కడుందో చూసి వచ్చాను.

2

శంభూప్రసాద్ వాళ్ళ ఇంటి గేట్లు చాలా ఎత్తుగా, బలంగా వున్నాయి. ఎవరూ చూడటంలేదని నిర్ధారణకు వచ్చిన తర్వాత గేటు యెక్కి లోపలివైపుకు దిగాను.

మిసెస్ శంభూప్రసాద్ వాళ్ళ ఇంటికి తాళం డోర్ కే ఫిక్స్ చేసి వుంటుంది. దాన్ని బయట్నుంచీ, లోపల్నుంచీ తీయవచ్చు. డోర్ వేయగానే తాళం ఆటోమేటిగ్గా పడిపోతుంది.

చేతులకు బోరిక్ పౌడరు పూసుకుని గ్లవ్స్ ఎక్కించుకుని బ్యాగ్ లోనుంచి నాకు కావలసిన పరికరాలు బయటకు తీశాను. కార్యక్రమం మొదలుపెట్టేముందు చెవి తలుపులకు ఆనించి లోపల్నుంచి ఏవన్నా శబ్దాలు వినిపిస్తాయేమోనని చూశాను. లోపల యెలాంటి అలికిడీ లేదు. కాసేపటికి రేడియో చేస్తున్న వింత శబ్దాలు వినిపించాయి. బహుశా శంభూప్రసాద్ దంపతులు రేడియో ఆఫ్ చేయకుండా వెళ్ళి వుండవచ్చు.

కీ హోల్లోకి డూప్లికేట్ తాళంచెవిని పెట్టి మెల్లిగా మూవ్ చేశాను. ఇంకా నా చెవి తలుపుకే ఆనించి వుంది. రెండుసార్లు జాగ్రత్తగా ప్రయత్నించిన తర్వాత నా ప్రయత్నం ఫలించింది. తాళం తాలూకు లీవర్లు కదులుతున్న శబ్దం వినిపించింది. ఓ 10 సెకండ్ల తర్వాత క్లిక్ మన్న చప్పుడుతో తాళం విడివడింది.

నేను లోపలకు వెళ్ళి తలుపు మూసేశాను. ఆటోమాటిగ్గా లాక్ పడిపోయింది. తలుపుకు తాళంతోక సేఫ్టీ చైన్ కూడా వుంది. దాన్ని నేను గుమ్మానికి వేలాడుతున్న చిన్న తలుపుకున్న హుక్కి అమర్చాను.

లోపల అంతా చీకటిగా వుంది. మెల్లిగా తడుముకుంటూ స్విచ్ బోర్డు దగ్గరికి వెళ్ళాను. దానికి జీరో బల్బు వున్న బెడ్ లాంపు అమర్చి వుంది.

బెడ్ లాంపు క్రిందుగా వున్న స్విచ్ ని నొక్కిన మరుక్షణం గది అంతా నీలం రంగు కాంతితో నిండి పోయింది. ముందుగా ఇంటి లోపలిభాగాన్ని జాగ్రత్తగా పరిశీలించి ఓ అంచనాకు వచ్చిన తర్వాత నా బ్యాగ్ లోని పెన్ బ్యాటరీ లైటు వెలుగులో పని పూర్తి చేసుకోవాలని నా ప్లాను.

ఐతే లైటు వెలిగిన మరుక్షణం నేను మ్రాన్పడి పోయాను.

గదిలోని సామాను అంతా చిందర వందరగా పడి వుంది. నేను బెడ్ రూంలోకి వెళ్ళి చూశాను. అక్కడ కూడా ఇదే పరిస్థితి. వంటగది మాత్రం నీట్ గా వుంది. పరుపులు, దిండ్లు, సోఫాలు, బ్లేడుతో కోసి వున్నాయి. తల పగిలి బయటకు వచ్చిన మెదడులా వాటిల్లోంచి స్పాంజీ బయటకు తన్నుకు వచ్చింది. షెల్ఫులోని పుస్తకాలు అస్తవ్యస్తంగా పడివున్నాయి. కొన్నిటికి అట్టలు చింపబడి వున్నాయి.

ఓ ప్రక్కన ఫ్లవర్ వాజ్ ముక్కలయి పడి వుంది. కొన్ని సోఫాలు తలక్రిందులు చేయబడి అడుగున వున్న ప్లయి వుడ్ వెలికితీయబడింది. వాటి లోపల్నించి స్ప్రింగులు బయటకు తన్నుకు వచ్చాయి.

నేను బెడ్‌రూంలోనుంచి ముందు హాల్లోకి వచ్చాను. నాకంటే ముందుగానే యెవరో దొంగలు లోపలికి ప్రవేశించారు. దేనికోసమో తీవ్రంగా వెతికారు. వాళ్ళకు కావల్సింది దొరికిందో లేదో. వాళ్ళు ఇంకా ఇక్కడే యే మూలో దాక్కున్నారేమో అనే అనుమానం వచ్చింది.

ఈ ఆలోచన రాగానే నాకు భలే భయం వేసింది. వాళ్ళు మర్డర్ చేసే టైపు అయితే నా పని ఖాళీ. వెంటనే అక్కడ్నించి బైటపడటం మంచిది అనే ఉద్దేశంతో నేను వాకిలి వేపు వెళ్ళాను.

డోర్ తెరవాలంటే ముందుగా నేను అమర్చిన సేఫ్టీ చైనని హుక్‌లో నుంచి బయటకు తీయాలి. హుక్ వరకూ వెళ్ళిన నా చెయ్యి ఠక్కున ఆగిపోయింది.

చైన్ హుక్‌లో లేదు. బయట మామూలుగా వేలాడుతోంది. డోర్ లాగిచూశాను. వేసి వుంది.

నాకు బాగా గుర్తుంది లోపలికి వచ్చేటప్పుడు నేను చైను అమర్చి వచ్చాను. బయటకు వెళ్ళాలంటే చైను తీయక తప్పదు.

ఇప్పుడు చైను మామూలుగా గుమ్మానికి వేలాడుతోంది. అంటే ఆ దొంగ వెధవలు యెవరో చైన్ తీసుకుని బయటకు వెళ్ళిపోయారన్నమాట. అది ఆటోమాటిక్ లాక్ అవడంవల్ల వెళ్తూ వెళ్తూ డోర్ వేసేసి వుంటారు. లాక్ పడిపోయి వుంటుంది.

నేను తిరిగి చైన్ హుక్‌లో బిగించి వెతుకులాటలో పడ్డాను. వాళ్ళు దేనికోసం వెతికివుంటారోనన్న ఉత్కంఠత నాలో పెరిగిపోతోంది. ఎంత వెతికినా నాకు విలు

తయిన వస్తువు ఏదీ కనిపించలేదు. ఇంతలో కాస్త ఆకలిగా అనిపించింది.

కిచెన్‌లోకి వెళ్ళాను. గ్యాస్ స్టవ్ ప్రక్కగా వున్న అల్మారాలో మోడ్రన్ బ్రెడ్, అడుగున కాస్త మిగిలి వున్న జాం సీసా కనిపించాయి. వాటిని చూడగానే నా ప్రాణం లేచి వచ్చింది. జాం పూసిన బ్రెడ్ అంటే నాకు చాలా ఇష్టం. వెంటనే బ్రెడ్ స్లయిసెస్ మీద జాం బాగా పూసుకొని లాగించడం మొదలుపెట్టాను.

మందుకొట్టినప్పుడు కేవలం చిప్సుతో సరిపెట్టుకోవడం వల్ల మొదటి బ్రెడ్ స్లయిస్ మింగగానే ఆకలి విజృంభించింది. నాలుగు ముక్కలు తినగానే జాం అయిపోయింది.

రెండు నిమిషాలు అల్మారాలో వెతికి ఒక ఆవకాయ సీసా బయటకు తీసాను. ఆవపిండి యెక్కువగా వేసి కొత్తగా పెట్టిన ఆవకాయ అనుకుంటా యమా ఘాటుగా వుంది. బ్రెడ్ స్లయిస్ మీద ఆవకాయ కారం వేసుకొని తింటుంటే ముఖంనిండా చమటలు కమ్మాయి.

కాస్త కడుపు నిండింది అనుకున్న తర్వాత కిచెన్‌లో నుంచి బెడ్‌రూంలోకి వచ్చి సిగరెట్లు కాల్చడం మొదలు పెట్టాను. సిగరెట్ నుసిని మంచం ప్రక్కనే ఉన్న టీపాయ్‌మీద యాష్ట్రేలోకి దులిపాను. వర్సగా మూడు సిగరెట్లు కాల్చిన తర్వాత 'రిలాక్సింగ్'గా అనిపించింది.

పెన్‌టార్చి వెలుగులో బెడ్‌రూంని పరిశీలిస్తున్న నన్ను గోడకు అమర్చిన పెద్ద ఆయిల్ పెయింటింగ్ ఆకర్షించింది. గోల్కొండ కోటను ఎవరో ఆర్టిస్టు ఆయిల్ పెయింట్‌తో చిత్రించాడు. ఎందుకో నాకు ఆ పెయింటింగ్ తీసిచూడాలని అనిపించింది.

వెంటనే మంచం ప్రక్కన వున్న టీపాయ్‌ని పెయింటింగ్ క్రిందుగా గోడ ప్రక్కకు జరిపి, దానిమీద ఎక్కి నిలబడ్డాను ఇప్పుడు నాకు ఆయిల్ పెయింటింగ్ తేలిగ్గా అందుతోంది. దాన్ని జాగ్రత్తగా క్రిందకు దించాను. నా ఊహ నిజమైంది.

పెయింటింగ్ వెనకాల గోడకు 'కాంబినేషన్ లాక్' వున్న ఒక 'ఐరన్ వాల్ సేఫ్' అమర్చబడివుంది. కాంబినేషన్ లాక్స్‌తో పెద్ద తలనొప్పి. అవి వున్న బీరువాల్ని తెరవడం చాలా కష్టం. కోడ్ నెంబర్ తెలియకపోతే ఆశ వదులుకోవచ్చు.

నా దృష్టిని కాంబినేషన్ లాక్ చుట్టూతా పడ్డ గీతలు ఆకర్షించాయి. అంటే ఇంతకుముందు ఇంట్లోకి జొరబడ్డ దొంగలు మోటుగా కాంబినేషన్ లాక్ తెరవడానికి ఏదన్నా ఇనపరాడ్‌తో ప్రయత్నించి వుంటారు. అయితే క్రిందకు దించిన పెయింటింగ్ వాళ్ళు తిరిగి గోడకు ఎందుకు అమర్చారో అర్థంకాలేదు,

కాంబినేషన్ లాక్‌కు ఉన్న డయల్‌కు మొత్తం సున్నాతో కలిపి పది అంకెలు వున్నయ్. సాధారణంగా సున్నాతో కానీ, తొమ్మిదితో గానీ మొదటి అంకె ప్రారంభం అవుతుంది అని నా నమ్మకం.

నేను వెంట తెచ్చుకున్న బ్యాగ్ లోనుంచి డాక్టరు పేషంట్ల హృదయస్పందన తెలుసుకోవడానికి ఉపయోగించే 'స్టెతస్కోప్' బయటకుతీసి చెవులకు తగిలించుకుని రెండో చివర ఐరన్ సేఫ్ డయల్‌కు ప్రక్కగా ఎడ్హెసివ్ టేప్‌తో అతికించేశాను. అలా చేయడంవల్ల రెండు చేతులతోనూ సేఫ్ తెరవడానికి ప్రయత్నం చేయవచ్చు. ఒక చేత్తో స్టెతస్కోప్‌ని పట్టుకునే ప్రయాస

తప్పుతుంది.

నోట్లో పెన్ టార్చి పెట్టుకుని ముందుగా 097897 అనే నెంబర్ తిప్పాను. లోపల లివర్స్ కదులుతున్న శబ్దం వినిపించలేదు. తర్వాత 907807 అనే నెంబర్ డయల్ చేశాను. ఫలితం కనిపించలేదు.

అరగంటసేపు ప్రయత్నించిన నాకు ఒళ్ళంతా చెమటలు పోశాయి.

దీక్షగా పనిచేస్తున్న నాకు ట్రింగ్....ట్రింగ్ అనే శబ్దం వినిపించింది. ఉలిక్కిపడ్డాను. అది కాలింగ్ బెల్ కాదు. టెలిఫోన్ రింగ్ అవుతున్న శబ్దం. నాకు ఇంత వరకు ఆ ఇంట్లో టెలిఫోన్ ఉన్నదనే విషయం తెలియదు. ముందు గదిలో పడివున్న టెలిఫోన్ రెండు నిముషాలసేపు అరిచి నోరు మూసుకుంది.

అప్పటిదాకా చెవియొగ్గి వింటున్న నేను బీరువా వైపు తల మరల్చుతుండగా క్రింద పడివున్న ఎరుపురంగు అట్ట ఉన్న పుస్తకం ఒకటి నన్ను ఆకర్షించింది. నేను వంగి దాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకున్నాను. అది ఎల్.ఐ.సి. డైరీ.

అప్రయత్నంగా నేను దాని పేజీలు తిప్పి చూశాను. 'పర్సనల్ మెమోరాండం' అనే హెడ్డింగ్ వున్న పేజీలో నేం, ఆఫీస్ అడ్రస్, హోం అడ్రస్, ఫోన్, హైట్, వెయిట్, ఛస్టు, కాలర్, ఐ టి పర్మినెంట్ ఎకౌంట్ నెంబర్. సి.డి.యస్ ఎకౌంట్ నెంబర్, వెహికల్ పాలసీ నెంబర్....ఇలా రకరకాల సబ్ హెడ్డింగ్స్ వున్నాయ్.

సబ్ హెడ్డింగ్ ముందువున్న ఖాళీలు చాలా వరకు పూరించబడి వున్నాయి. 'ఏజన్సీ కోడ్ నెంబర్' అనే సబ్ హెడ్డింగ్ ముందు '0097287823' అనే నెంబర్

చేసి వుంది.

ఎల్.ఐ.సి. ఏజెన్సీ కోడ్ నెంబర్ అంత పొడవుగా వుండదు అని నాకు అనిపించింది. ఒకవేళ ఇది ఐరన్ సేఫ్ కాంబినేషన్ లాక్ నెంబరేమో అనే అనుమానం రాగానే డైరీ దగ్గిర పెట్టుకుని నెంబర్ని చూసుకుంటూ డయల్ చేయసాగాను. చివరి అంకె త్రిప్పగానే లాక్ విడిపోయింది.

సేఫ్ తెరిచి చూశాను.

లోపల రకరకాల కాగితాలు, ఉత్తరాలు, బ్యాంకు పాస్ బుక్‌లు వున్నయ్.

నాకు కావలసిన వస్తువుల్ని తీసుకుని సేఫ్ తలుపు వేసేసిం తర్వాత నేను తాగిన మూడు సిగరెట్ల విషయం గుర్తుకు వచ్చింది.

కాల్చిపారేసిన సిగరెట్ పీకల సాయంతో కూడా పోలీసులు నేరస్థుణ్ని పట్టుకుంటారు. నేను సిగరెట్ పీకలకోసం వెతికాను. ఎక్కువ కష్టపడకుండా నే కనిపించాయి. వాటిని చేతుల్లోకి తీసుకుని పరిశీలించాను. అవి నేను తాగినవే. నా బ్రాండ్ చార్మినార్. వాటిని జాగ్రత్తగా పొట్లంకట్టుకుని జేబులో వేసుకుని క్రిందకు దించిన పెయింటింగ్‌ను అలాగే వుంచి బెడ్‌రూంలో నుంచి హాల్లోకి నడిచాను.

హాల్లోనుంచి వీధి గుమ్మంవైపు నడుస్తున్న నా కాళ్ళకు ఏదో తగిలింది. దాన్ని పైకి తీసి చూశాను.

అది ప్లాస్టిక్‌తో చేయబడిన పియానో బొమ్మ. దానికి అడుగున వున్న కీ రాడ్ త్రిప్పి కీ ఇస్తే అచ్చం పియానో లాగే మోగుతుంది. దాని మ్యూజిక్ కాసేపు విని, ఒక ప్రక్కకు విసిరి తలుపు తీసుకుని బయటపడ్డాను.

మిసెస్ శంభూప్రసాద్ ఇంటినుండి కొంతదూరం నడిచిన నాకు రోడ్డు మధ్యలో 'మ్యాన్ హోల్' ఒకటి కనిపించింది. జేబులోనుంచి సిగిరెట్ పీకలు ఉన్న కాగితపు పొట్లాన్ని బయటకు దీసి మ్యాన్ హోల్లోకి వదిలాను. మ్యాన్ హోల్లోంచి మురుగునీరు తాలూకు దుర్గంధం ముక్కు పుటాల్ని బద్దలు చేస్తోంది.

ఇప్పుడు నేను వెళ్ళేది ఫెర్నాండెజ్ ఇంటికి. అతను విక్రం ఎపార్ట్ మెంట్స్‌లో ఫస్టుఫ్లోర్లో వున్న 108 వ నెంబర్ ఫ్లాట్‌లో వుంటున్నాడు.

ఫెర్నాండెజ్ ముత్యాల వర్తకంతో పాటు దొంగ సామాన్లను కొనడం కూడా చేస్తూ వుంటాడు.

3

ఫెర్నాండెజ్ కి 65 సంవత్సరాల వయస్సుంటుంది. దొంగిలించిన కళాఖండాలు, పాత స్టాంపులు, పురాతన నాణేలు, బంగారం, వెండి వంటి లోహపు వస్తువులు మొదలయినవి ఎక్కువగా కొంటూ వుంటాడు.

తరతరాల్నించీ ఫెర్నాండెజ్ కుటుంబం ముత్యాల వర్తకం చేస్తూ వుండేవాళ్ళట. ప్రస్తుతం ఫెర్నాండెజ్ తన పూర్వీకులకంటే ఓ మెట్టు పైకి వెళ్ళి దొంగ వ్యాపారం కూడా చేస్తూ నాలుగు చేతులా సంపాదిస్తున్నాడు.

నేను కానీ, మరొక దొంగ విధవ ఎవరన్నాగానీ ఫెర్నాండెజ్ దగ్గరకు వెళ్ళడానికి ఒక ముఖ్యమైన కారణం వుంది. అతడు చేసేది దొంగ వ్యాపారమైనా చాలా నిజాయితీతో చేస్తాడు. ఒకోసారి ఏదన్నా కళాఖండం దొంగిలించినప్పుడు నిజానికి దాని రేటు ఎంత వుంటుందో తెలిసిచావదు. ఫెర్నాండెజ్ ప్రస్తుతం

మార్కెట్లో దాని రేంజి ఎంతవుందో చెప్పి అందులో సగం డబ్బు నిజాయితీగా ఇచ్చేస్తాడు.

ఫెర్నాండెజ్ కి ఒక కొడుకూ, ఒక కూతురూ ఉన్నా రట. కొడుకు అమెరికాలోనూ, కూతురు బ్రిటన్లోనూ వారి వారి భార్యాభర్తలతో స్థిరపడిపోయారట. ఇతను మాత్రం ఇక్కడే ముత్యాలు అమ్మి, దొంగవస్తువులు కొని లక్షలకు లక్షలు సంపాదిస్తున్నాడు.

నేను ఫెర్నాండెజ్ ఫ్లాట్ కు వెళ్ళేసరికి పది నిమిషాలు తక్కువ మూడు అయింది. ఎంత రాత్రివేళ వెళ్ళినా ఫెర్నాండెజ్ విసుక్కోడు. డబ్బు అతని విసుగుదలని అణిచివేస్తుంది. ఆ విషయం నాకు తెల్సు.

తను లోపలికి వెళ్ళి కూర్చోగానే 'ఎక్స్ప్రెస్సో' మిషన్ నుంచి పొగలుకక్కే వేడి వేడి కాఫీ తయారుచేసి ఇచ్చాడు. ఒక్కొక్క లోపలికి వెళ్తుంటే ఎంతో 'రిలాక్సింగ్' గావుంది. కాఫీ తాగడం పూర్తయిందాకా అతను ఏం మాట్లాడలేదు.

నేను కాఫీ కప్పు టేబుల్ మీద పెట్టి నా బ్యాగ్ లోంచి మూడు చిన్న ప్లాస్టిక్ డబ్బాలు బైటికి తీశాను. ఒక్కొక్క బాక్సు 10 సెం. మీటర్ల పొడవు 6 సెం. మీటర్ల వెడల్పు 4 సెంటీమీటర్ల ఎత్తువుంది.

ఫెర్నాండెజ్ ఒక్కొక్కదాన్ని తెరిచి చూడ సాగాడు.

మొదటి ప్లాస్టిక్ బాక్సులోపల రాయల్ బ్లూరంగులో వున్న మఖ్ మల్ గుడ్డ లైనింగ్ చేయబడివుంది. దాని మీద ఆడవాళ్ళు చెవికి తగిలించుకునే లోలాకులు ఎరుపు రంగు రాళ్ళతో మిలమిలా మెరుస్తున్నాయి.

'మెజెంటా' కలర్ మఖ్ మల్ గుడ్డతో లైనింగ్

చేయబడిన రెండో బాక్సునుంచి లేడీస్ రిస్టువాచీ ఒకటి బయటకు తీశాడు ఫెర్నాండెజ్. పూర్తిగా బంగారంతో చేయబడినదాన్ని నిశితంగా చూస్తూ "టైమెంతయింది?" అని అడిగాడు.

"మూడూ పది" అని నా వాచీవంక చూసి చెప్పాను. నేను శంభూప్రసాద్ వాళ్ళ ఇంట్లో బీరువాలోనుంచి దాన్ని బయటకు తీయగానే నా వాచీ చూసుకుని దాని టైం ఫిక్స్ చేశాను.

"వాచీ బాగానే పనిచేస్తుంది" అని ప్రక్కన పెట్టాడు.

మూడో ప్లాస్టిక్ బాక్స్ లోపల లైనింగ్ లాంటిది ఏదీ లేదు. గడ్డతో కట్టిన చిన్న పార్సిల్ వుంది. ఫెర్నాండెజ్ ముడి విప్పి చూశాడు. లోపల బ్రౌన్ రంగు కాగితం మడతల మధ్య ఓ నాణెం వుంది. బొటనవేలితోనూ చూపుడు వేలితోనూ దాని చివర్లని జాగ్రత్తగా పట్టుకుని రెండు క్షణాలు పరిశీలించిన ఫెర్నాండెజ్ ముఖంలో ఆశ్చర్యం చోటు చేసుకుంది.

ఆయన తలెత్తి "దీన్ని గురించి నీకు తెల్సా?" అని అడిగాడు.

సమాధానంగా తల అడ్డంగా ఊపాను.

ఇది 'ద హోలీ ఫైవ్ లో ఒకటి' అన్నాడు.

నేను అర్థంకానట్లు చూశాను.

వెంటనే ఫెర్నాండెజ్ ఈ విధంగా అన్నాడు.

"నీకు దీని విలువ అర్థం కావాలంటే, దీన్ని గురించిన హిస్టరీ కొంత చెప్పాలి. ఈ నాణెం రెండు ప్రక్కలా నిర్యాణం పొందుతున్న బుద్ధుని బొమ్మ. ఆయనకు నీడ నిస్తున్న ఛత్రమూ ఉన్నాయి. రెండో ప్రక్కన కూడా

అద్దేరకపు బొమ్మ వుంది చూడు" అని నాణేన్ని నా చేతికి ఇచ్చాడు.

ఫెర్నాండజ్ చెప్పినట్లు రెండు ప్రక్కలా నాణేనికి బుద్ధునిబొమ్మ వుంది. నేను దాన్ని మా ఇద్దరిమధ్యా బల్ల మీద పెట్టాను. ఇం.తానికి ఈ నాణెం ఎంతో విలువైంది అన్నమాట. ఓ 5, 6 వేల రూపాయల వరకూ బేరం పలకవచ్చు అనుకుని హుషారుగా ఫెర్నాండజ్ వైపు చెప్పమన్నట్లు చూశాను.

ఫెర్నాండజ్ గొంతు నిశ్శబ్ద వాతావరణంలో సాఫీగా సాగిపోయింది.

"మనదేశంలో బౌద్ధమతం మాంచి ఉచ్ఛస్థితిలో ఉన్నప్పుడు అనేక బౌద్ధ ఆశ్రమాలు వెలిశాయి. ఆ ఆశ్రమాలనే ఆరామాలు అనేవాళ్ళు. అలాంటి ఆరామాల్లో 'అమరారం' ఒకటి. ఈ అమరారం గుంటూరు జిల్లాలో వుంది. ప్రస్తుతం ఆ ఊర్ని 'అమరావతి' అని పిలుస్తున్నారు జనం. అమరారంలో బౌద్ధులు సాంచీలోని స్తూపం లాంటి ఒక స్తూపాన్ని నిర్మించారు. అర్ధగోళాకారంగా వుండే ఆ స్తూపం చుట్టుతా బుద్ధుడికి సంబంధించిన జీవిత విశేషాల్ని చెక్కిన శిల్పాల్ని అమర్చారు." అని నా వంక శ్రద్ధగా వింటున్నానో లేదో చూశాడు.

కాస్త బోరుగావున్నా శ్రద్ధగా వింటున్నట్లు ముఖం పెట్టి కూర్చున్నాను. నా ముఖం చూసిన ఫెర్నాండజ్ ముఖంలో తృప్తి కనపడింది. ఆయన ఇలా కొనసాగించాడు.

"బుద్ధుడు చనిపోయినప్పుడు ఆయన అస్థికలను చిన్న, చిన్న బంగారపు భరిణెల్లో వేశారు. వాటితోపాటు ప్రస్తుతం నువ్వు దొంగతనం చేసిన నాణెంలాంటి

ఒక్కొక్క నాణేన్ని కూడా అస్థికలతో కలిపి ఓ ఏక శిలా స్తంభంలో తాపడం చేసి స్తూపంలో అమర్చారు. బౌద్ధులు బుద్ధుడి అస్థికలు ఉంచిన స్తూపాన్ని ఆరాధిస్తూ వుండేవాళ్ళు.

ఆ తర్వాత కాలక్రమంలో బౌద్ధమతం అంతరించి శైవం విజృంభించింది. శైవమతం ఉచ్ఛస్థితిలో వున్నప్పుడు అమరావతీ నగరాన్ని పాలించిన రాజా వాసిరెడ్డి వెంకటాద్రినాయుడు అంతకు ముందే కట్టబడివున్న అమరేశ్వరాలయాన్ని పునర్నిర్మింపచేశాడట. బౌద్ధమతం లాగానే బౌద్ధస్తూపం కూడా ఛిన్నాభిన్నమయింది.

స్తూపం శిథిలమయిన తర్వాత చుట్టు ప్రక్కల వుండే ప్రజలు అనేక శిల్పాల్ని ఎత్తుకువెళ్ళి పగలకొట్టి పొడిగా చేసి వాకిళ్ళముందు ముగ్గులు వేసుకునేవాళ్ళు. ఆ విధంగా కొన్ని వేల అమూల్యశిల్పసంపద నాశనం అయింది.

బ్రిటీషర్స్ మనదేశాన్ని పాలించి చేసిన మంచి పనుల్లో మిగిలివున్న అమరావతి శిల్పాల్ని జాగ్రత్త పరచటం ఒకటి. అప్పటి ఆర్కియాలజీ డిపార్టుమెంటు వాళ్ళు జరిపిన త్రవ్వకాలలో బుద్ధుడి అస్థికలు వుంచిన ఏకశిలా స్తంభంలోని కొంతభాగం బయటపడింది. స్తూపం శిథిలం అయినప్పుడు ఈ ఏకశిలా స్తంభం కూడా పగిలి పోయింది.

దొరికిన స్తంభపు ముక్కలోనుంచి బుద్ధుడి అస్థికలు వుంచిన ఒక భరిణెను వెలికి తీశారు. ఆ తర్వాత మరొక స్తంభపు ముక్క బైటపడింది. అందులో కూడా మరొక అస్థికల పేటిక వుంది.

అసలే చారిత్రిక పరిశోధకులు ఇలాంటి అస్థికల పేటికలు రెండు వుండటానికి వీలులేదు. ఒకటిగానీ, మూడుగానీ,

ఐదు గానీ వుండాలన్నారు. త్రవ్వకాలు ముమ్మరంగా సాగాయి. మరో మూడు అస్థికలుంచిన పేటికలు దొరికాయి. అంటే మొత్తం ఐదు పేటికలన్న మాట.

ఆ అయిదు పేటికల్లో ఉన్న అస్థికలతో పాటు ఐదు బంగారు నాణాలుకూడా దొరికాయి. ఆ కాలంలో బుద్ధుడి జీవితానికి సంబంధించిన ఘటనలతో, అనేక నాణేలు వచ్చాయి. కానీ బుద్ధుడు మరణిస్తుండగా ఆయనకు నీడనిస్తున్న ఛత్రం బొమ్మవున్న నాణేలు ఇవి మాత్రమే.

ప్రస్తుతం ఈ ఐదింటిలో ఒకటి అమరావతి మ్యూజియంలో నూ, రెండు మద్రాస్ మ్యూజియంలోనూ, ఒకటి లండన్ మ్యూజియంలోనూ వున్నాయి. ఐదోది మాత్రం అప్పటి త్రవ్వకాల సమయంలో ఆఫీసర్ గా పనిచేసిన ఒక ఆంగ్లేయుడు తనతో పాటు బ్రిటిన్ తీసుకుపోయాడు. అది మాత్రం 'ప్రైవేటు కలెక్షన్' క్రింద ఉండి పోయింది.

బుద్ధుడి అస్థికలతో పాటు ఉంచబడిన ప్రత్యేక నాణాలు కనుక వీటికి 'ద హోలీ ఫైవ్' అనే మాట వచ్చింది....మన దగ్గిర వున్న ఈ నాణెం విలువ ఎంత వుంటుందో తెల్సా?" అని అడిగాడు.

నేను తల అడ్డంగా ఊపాను.

"దీన్ని కరిగించేసి అమ్మితే రెండు, మూడు వేల రూపాయలకు మించిరావు. కానీ దీన్ని ఈ విధంగానే అమ్మితే యాభైలక్షల నుంచి డెబ్భై లక్షలవరకూ రేటు పలుకుతుంది" అన్నాడు ఫెర్నాండెజ్.

నా గుండె క్షణకాలం ఆగి తిరిగి కొట్టుకోసాగింది. నాకు కలర్ టి.వి, ఫ్రిజ్, వి.సి.ఆర్, కారు గుర్తుకు

వచ్చాయి. నా స్వీట్ డ్రీం నిజం కాబోతోంది.

"తొంభై లక్షలే" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"తొంభై కాదు యాభైనుంచి తొంభై లక్షల వరకు రేటు పలకవచ్చు" అన్నాడు ఫెర్నాండజ్.

"ఐతే ఓ పని చెయ్యి! యాభైకి తొంభైకి యావరేజ్ కడదాం. యాభైప్లస్ తొంభై నూటనలభై లక్షలు. అందులో సగం 70 లక్షలు. అంటే సాధారణంగా దీని విల 70 దగ్గర వుంటుంది అనుకుందాం. సగం నువ్వు తీసుకుని 85 లక్షలు నాకు ఇయ్యి" అన్నానేను.

"ప్రస్తుతం నా దగ్గర మూడు లక్షలకు మించిలేవు. అయినా దీన్ని ఎక్స్‌రే తీసి చూడాలి." అని ఫెర్నాండజ్ ఏవో కూడికలూ తీసివేతలూ చేసి,

"రిస్టువాచీకి రెండువేలా అయిదొందల డెబ్భైఅయిదు రూపాయల యాభై రెండు పైసలు, లోలాకులకు పదిహేను వందల డెబ్భైనాలుగురూపాయల మూడు పైసలు, ఈ కాయన్‌కి మూడు లక్షలు. మొత్తం కలిపి మూడు లక్షల నాల్గువేల నూట నలభైతొమ్మిది రూపాయల యాభై అయిదు పైసలు ఇస్తా. ఇష్టం వుంటే తీసుకో!" అన్నాడు. డెబ్భైలక్షల విలువచేసే కాయన్‌ని మూడు లక్షలకు ఇవ్వడం నాకు ఏ మాత్రం ఇష్టంలేదు.

"మూడు లక్షలు ఇవ్వడం మరీ అన్యాయం. మరో ముప్ఫైరెండు లక్షలు పెంచు." అన్నాను.

"ఐతే లోలాకులకు పదిహేను వందల డెబ్భైనాల్గు రూపాయల యాభై రెండు పైసలు, రిస్టువాచీకి రెండువేల అయిదొందల డెబ్భైఅయిదు రూపాయల యాభై రెండు పైసలు పుచ్చుకోవడం నీ కిష్టమేగా?" అని అడిగాడు.

"వాటి రేటు బాగానే వుంది. కానీ ఈ కాయన్

విషయమే" అన్నాను.

ఫెర్నాండజ్ నాకు ఈ క్రింది మూడు విషయాలు చెప్పి "ఏదో ఒకటి చేయడానికి నిర్ణయించుకో" అన్నాడు.

1. దాన్ని (నా కోన్ని) ఎవరికీ అమ్మకుండా పెట్టెలో పెట్టుకుని, అప్పుడప్పుడు తీసి చూసుకుంటూ, మురిసి పోతూ వుండటం.

2. ఇంకేం ఆర్గ్యూ చేయకుండా అతను ఇచ్చే మూడు లక్షల నాలుగువేల నూట నలభై తొమ్మిది రూపాయల యాభై అయిదు పైసలు తీసుకుని వెళ్ళడం. ఇక ఆ కాయిన్ గురించి మాట్లాడకూడదు.

3. దాన్ని కొన్నాళ్ళు ఫెర్నాండజ్ దగ్గరే వుంచాలి. ఫెర్నాడజ్ మంచి రేటుకు దాన్ని అమ్ముతాడు. ఆ వచ్చిందాంట్లో సగం పుచ్చుకోవడం.

నేను కాసేపు ఆలోచించి "ఆ కాయిన్ ఎవరికన్నా అమ్మడానికి ఎంతకాలం పడుతుంది?" అని అడిగాను.

"రేపొద్దున, ఎల్లుండి, పది సంవత్సరాల తర్వాత ఎప్పుడంటే ఏం చెప్పేది?" అన్నాడు.

నేను ఫెర్నాండజ్ చెప్పిన మూడో పాయింట్ అమలు జరపడానికి నిర్ణయించుకున్నాను. అదే విషయం ఫెర్నాండజ్‌తో చెప్పాను.

ఫెర్నాండజ్ వెంటనే లోపలకు వెళ్ళి నోట్లకట్టలతో కొంత చిల్లరతో తిరిగివచ్చి లోలాకులకు, రిస్టువాచీకి నాలుగు వేల నూట నలభై తొమ్మిది రూపాయల యాభై ఐదు పైసలు లెక్కపెట్టి ఇస్తూ—

"ఈ లోలాకులు నువ్వు చెప్పే సుబ్బులక్ష్మికి ఇవ్వ రాదటోయ్" అన్నాడు.

దొంగ సామాన్లు కొనేవాడయినా ఫెర్నాండెజ్ కొన్ని కొన్ని మంచి ఐడియాలు ఇస్తూ వుంటాడు. వాటిల్లో ఇదొక ఐడియా.

సుబ్బలక్ష్మి ఒకప్పుడు నేను చదివే కాలేజీలోనే బి.ఏ. చదివేది. ప్రస్తుతం నాకు ప్రియురాలు. రేపు నా కాబోయే భార్య. సుబ్బలక్ష్మిలో ప్రత్యేకంగా కనిపించేవి విశాలమైన ఆమె కళ్ళు.

ఫెర్నాండెజ్ నా భుజాలు పట్టుకుని కదిపాడు. నేను సుబ్బలక్ష్మి 'ట్రాన్స్'లోంచి ఇహంలోకి వచ్చాను.

"ఓకే! అలాగే కానీ లోలాకులు సుబ్బలక్ష్మికి ఇస్తాను" అని ఫెర్నాండెజ్ ఇచ్చిన డబ్బులోనుంచి ఒక వెయ్యి అయిదువందల డెభ్భై నాలుగు రూపాయల మూడు పైసలు తిరిగి ఇచ్చివేశాను.

బేరం సెటిల్ అయినట్లుగా 'కాయిన్'ని ఫెర్నాండెజ్ చేతిలోకి తీసుకుని లేచి నిలబడ్డాడు. నాకు ఫెర్నాండెజ్ మీద పూర్తి నమ్మకం వుంది.

నేను ఆయనకు షేక్‌హాండ్ ఇచ్చి బయటకు నడిచాను. రాత్రంతా మేలుకోవడంవల్ల కళ్ళు మంటగా వున్నాయ్. వెళ్ళిన వెంటనే వేడినీళ్ళ స్నానంచేసి రెస్టు తీసుకోవాలి.

4

సుబ్బలక్ష్మి నేనూ ఒకే కాలేజీలో చదవడంవల్ల మేమిద్దరమూ ప్రేమించుకోవడానికి అవకాశం ఏర్పడింది. సుబ్బలక్ష్మి చెప్పేవరకు ఆమె ఇంగ్లీష్ టైపు లోయరూ, హయ్యరూ, షార్టుహాండ్ లోయరూ, హయ్యరూ ప్యాసయిందని నాకు తెలియదు. సుబ్బలక్ష్మి రామనగర్లో వాళ్ళ బామ్మతో వుంటుంది. సుబ్బలక్ష్మికి ఆ ముసలమ్మ తప్ప

నా అనేవాళ్ళు ఎవరూ లేరు.

ప్రస్తుతం సుబ్బలక్ష్మి ఎటు జడ్ ఎక్స్‌పోర్ట్స్ అండ్ ఇంపోర్ట్స్‌లో స్టెనోగా పనిచేస్తుంది. ఎటు జడ్ వాళ్ళ ఆఫీసు ఇంద్రజాల్ ఎపార్టుమెంట్స్‌లో వుంది. ఇంద్రజాల్ ఎపార్టుమెంట్స్ బిల్డింగ్ కోఠీలో వున్న మెడికల్ కాలేజీ ఎదురుగ్గా వుంది. అక్కడనుంచి నా షాపుకు 5 నిమిషాల్లో రావచ్చు.

నేను మొదటిసారి పోలీసులకు పట్టుబడ్డప్పుడు పేపర్‌లో పడ్డ నా పాస్‌పోర్టు సైజు ఫోటో చూసి నా 'బ్లాక్ పర్సనాలిటీ' గురించి తెలుసుకుందిట. ఆ రోజు దిగులు వచ్చి కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది. ఇక పై దొంగతనాలు చేయనని తలపై చేయి వేయించుకుని ఒట్టు పెట్టించుకుంది. ఆ పిచ్చి మొహంది నేను నిజంగా ఒట్టు వేశానని నమ్మింది. ఒట్టు వేసిన వెంటనే దాన్ని మనస్సులో గట్టుమీద పెట్టిన విషయం సుబ్బలక్ష్మికి తెలియదు.

ప్రతిరోజూ లంచ్ అవర్‌లో సుబ్బలక్ష్మి నాకు ఏదో ఒకటి తెస్తూంటుంది. ఒంటి గంటనుంచి రెండు గంటల వరకూ సుబ్బలక్ష్మి వాళ్ళకు లంచ్ అవర్. నేను మాత్రం లంచ్ అవర్లాంటిది ఏదీ పెట్టుకోలేదు. నాకు యెప్పుడు పడితే అప్పుడే లంచ్ అవర్.

మధ్యాహ్నం ఒకటిపదికల్లా సుబ్బలక్ష్మి టిఫిన్ బాక్స్‌తో నా దగ్గరకు వచ్చింది. నేను షాపు షటర్లు సగానికి దించి లోపలి గదిలోకి వెళ్ళి గాజు గ్లాసుతో నీళ్ళు ఎరేంజ్ చేశాను. నా దగ్గిర రెండు గ్లాసులు లేవు. ఒకటే గ్లాసు వుంది.

సుబ్బలక్ష్మి లోపలికి రాగానే మెరుపులా ఆమె

ముఖాన్ని రెండు చేతుల్లోకి తీసుకుని పెదాలమీన ముద్దు పెట్టుకున్నాను. అంతటితో ఆగకుండా నుదుటిమీదా, కళ్ళమీదా, బుగ్గలమీదా, టపటపా ముద్దులు పెట్టుకున్నాను. ఆ అనుభూతి చెప్పడానికి వీల్లేని విధంగా, హాయిగా వుంది. నాలో ఆవేశం కెరలు కెరలుగా ఉప్పొంగుతూ కట్టలు తెంచుకుంటోంది.

"ఔనూ! నీ షాపులోకి కొత్త పుస్తకాలు ఏం వచ్చాయి?" అని అడిగింది.

ఇలాంటి రసవత్తర ఘట్టంలో సుబ్బలక్ష్మి నుంచి అలాంటి రెస్పాన్స్ రావడంతో నాకు ఆవేశం చప్పగా చల్లారిపోయింది.

సుబ్బలక్ష్మి యెప్పుడూ అంతే. మాంచి మూడ్‌లో వున్నప్పుడు తన అసందర్భ ప్రేలాపనలో నీళ్ళు కుమ్మరించేస్తుంది. దాంతో చప్పగా అయిపోతాను.

చీర కుచ్చిళ్ళమీద చేయి వేసినప్పుడు అభ్యంతరం చెప్పదు, కానీ ఆఫీసులో తనకు రావాల్సిన ఇంక్రిమెంటు గురించో, ప్రమోషన్ గురించో మాట్లాడుతుంది. వీపు మీద చేతులు వేసి దగ్గరకు తీసుకుని జాకెట్‌లోనుంచి వెళ్ళుపోనిచ్చి బ్రా హుక్స్ తప్పించే సమయంలో వాళ్ళ బామ్మ కాశియాత్ర గురించీ మాట్లాడుతుంది. లేదా ఇందాకట్లాగా షాపులోకి వచ్చిన కొత్త పుస్తకాల గురించో, తను చదివిన విషాదగీతం గురించో చెప్తుంది.

ఒకసారి మేము ఇందిరా పార్క్‌కి వెళ్ళినపుడు నేను సుబ్బలక్ష్మి అసందర్భపు రెలాగుల గురించి అడిగాను. అలా అడిగినప్పుడు సుబ్బలక్ష్మి తెల్లరంగు ఆర్గండీ చీరలో వుంది. నా తల ఆమె వళ్ళో వుంది. నేను అడిగిన ప్రశ్నకు సుబ్బలక్ష్మి కిలకిలా నవ్వి "మన పెళ్ళి అయిన

తర్వాత శోభనం రోజున నేను చెప్పకుండానే మీకు అర్థం ఔతుంది" అన్నది.

పెళ్ళి అయేవరకూ, ఆ తర్వాత శోభనం రాత్రి పూర్తి అయేదాకా ఈ అసందర్భపు డైలాగుల సన్నిన్ను భరించక తప్పదు.

"ఈ రోజు ఇడ్లీ అల్లం పచ్చడి తెచ్చాను" అంది సుబ్బలక్ష్మి. అల్లం పచ్చడి అంటే నాకు ప్రాణం అని సుబ్బలక్ష్మికి తెలుసు.

నేను వెంటనే ఆమె తెచ్చిన టిఫిన్ బాక్స్ మూత ఓపెన్ చేశాను. లోపల అరడజను ఇడ్లీలతో పాటు అల్లం పచ్చడీ ఓ చిన్న స్టీలు గిన్నెలో పేర్నయ్యా వున్నాయ్.

సుబ్బులు ఇడ్లీ ముక్క తుంచి నెయ్యిలో ముంచి ఆ తర్వాత అల్లం పచ్చడి అద్ది నా నోటికి అందించింది.

తినడం పూర్తయ్యాక సుబ్బలక్ష్మి తన పమిటి కొంగుతో నా మూతి తుడుస్తూ, "ఆ మీసాలు కాస్త తగ్గించు బాబూ! గుచ్చుకుంటున్నై" అంది.

నేను నవ్వుతూ జేబులోంచి లోలాకులు బయటకు తీసి సుబ్బలక్ష్మి చేతిలో పెట్టాను.

వాటిని చూసిన ఆమె ముఖం కాంతితో నిండిపోయింది. వెంటనే అనుమానంగా నా వంక చూసింది. తను యెందుకు అలా చూసిందో నాకు తెల్సు. నా మనస్సులో ముల్లు గుచ్చుకున్నట్లయింది.

ముఖంమీద కృత్రిమంగా నవ్వు పులుముకుని "అనేక వందల పాత పుస్తకాల అమ్మకం తాలూకు వచ్చిన లాభంతో అవి కొన్నాను" అన్నాను.

సుబ్బులక్ష్మి నేను ఇచ్చిన లోలాకులు పెట్టుకోవడానికి తన చెవికి వున్న రోల్డుగోల్డు రింగులు తీస్తుండగా బయట పట్టర్ మీద యెవరో కర్రతో కొడుతున్న శబ్దం వినిపించింది.

నేను గబగబా పట్టర్ క్రిందనుంచి బయటకు వెళ్ళాను. అక్కడ ఫార్ట్యూంటీ నిలబడి వున్నాడు. అతని చేతిలో లాఠి వుంది.

"రాంబాబు సారు అర్జంటుగా స్టేషనుకి రమ్మన్నాడు" అన్నాడు.

"ఇప్పుడే వస్తా పద" అన్నాను.

ఫార్ట్యూంటీ వెళ్ళి పోగానే తిరిగి లోపలికి వెళ్ళాను.

సుబ్బులక్ష్మి చెవిరింగులు అలాగే వున్నాయి. నేను ఇచ్చిన లోలాకులు తిరిగి నా చేతిలో విసురుగా పెట్టి బైటకు వెళ్ళిపోయింది. తను ఫార్ట్యూంటీగాడు చెప్పిన విషయాన్ని విన్నదన్నమాట.

ఆ సమయంలో సుబ్బులక్ష్మిని మాట్లాడించే ధైర్యం నాలో లేదు. అది నిజంగా దొంగిలించినది కాకుండా వుంటే ఫ్రీగా అర్గ్యా చేసి వుండేవాడ్నేమో. కానీ నా ఆత్మ నన్ను నిలదీస్తూనే వుంటుంది. విధవది ఈ ఆత్మ అన్నది లేకుండా వుంటే యెంతో చక్కగా వుండేది. ప్రతి రోజూ పది అడుగులు వేసిన తరువాత వెనక్కు చూసే సుబ్బులు ఈ రోజు తల త్రిప్పకుండా వెళ్ళి పోయింది.

నేను షాపు తాత్కాలికంగా కట్టేసి పోలీస్ స్టేషన్‌కి వెళ్ళేసరికి రాంబాబు మంచి వేడిమీద వున్నాడు. అంతకుముందే యెవడో కేబులుకొట్టే విధవని లాకప్‌లో

చేసి బాదినట్లున్నాడు.

నేను తన కళ్ళపడిన వెంటనే సూటిగా అడిగాడు.

"ఈసామియా బజార్‌లోని ఓ ఇంట్లో దొంగతనం జరిగింది. పార్వతమ్మ అనే స్త్రీ నెత్తిమీద దొంగతనం చేసినవాళ్ళు బలమయిన ఆయుధంతో కొట్టడంవల్ల అక్కడికక్కడే మరణించింది. పార్వతమ్మ భర్త శంభూ ప్రసాద్ ఈ రోజు ఉదయం రిపోర్టు ఇచ్చాడు. సాయంత్రం 4 గంటలకు పాత కేడీల్ని అందర్నీ పిలుస్తున్నాం. నువ్వు కూడా రావాలి. ఆయనకు తన భార్యను హత్య చేసిన వాళ్ళ ముఖం గుర్తు వుందట. ఇక నువ్వు వెళ్ళొచ్చు" అన్నాడు.

హత్య అనేమాట వినగానే నాకు వెన్నులోనుంచి చలి పుట్టుకొచ్చింది. రోడ్డుమీద నడుస్తూ ఆలోచిస్తున్నాను.

రాత్రి నేను వెళ్ళేసరికి ఎవరో దొంగతనానికి ప్రయత్నం చేశారు. నేను లోపలకు వెళ్ళినప్పుడు వాళ్ళు అక్కడే వున్నారు. ఆ తర్వాత కొంతసేపటికి నేను వచ్చిన దారిగుండానే వాళ్ళుబయటకు వెళ్ళిపోయారు.

నేను దొంగతనానికి మిసెస్ శంభూప్రసాద్ ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడు అక్కడ మిసెస్ శంభూప్రసాద్ శవం లేదు. అంటే నేను నా పని పూర్తిచేసుకుని బయటకు వెళ్ళిన తర్వాత శంభూప్రసాద్ దంపతులు ఏ తెల్లవారు ఝూమునో ఇంటికి తిరిగి వచ్చి వుంటారు. వాళ్ళు వచ్చినప్పుడు దొంగతనానికి వెళ్ళిన మూడో బ్యాచ్ చేతిలో మిసెస్ శంభూప్రసాద్ మరణించింది.

ఐతే ఇక్కడ నాకు మరొక్క అనుమానం వచ్చింది. దొంగలు ఎప్పుడూ తెల్లవారు ఝూమున దొంగతనానికి

బయల్దేరరు. నా పని పూర్తి అయేసరికి 8 గంటలయింది కనుక ఆ వెధవలు తెల్లవారుఝామున వచ్చి వుంటారు. నేను వెళ్ళడానికీ, శంభూప్రసాద్ వాళ్ళు, ఆ తర్వాత మూడో పార్టీ దొంగలు రావడానికీ నిమిషాల తేడా మాత్రమే వుండి వుంటుంది. వాళ్ళెవరో తెల్లవారు ఝామున దొంగతనానికి బయల్దేరారు అంటే వాళ్ళకు శంభూప్రసాద్ దంపతుల యాదగిరిగుట్ట ప్రయాణం గురించి తెలిసే వుంటుంది.

అంతేకాక నాకు ముందూ, నాకు తర్వాత వచ్చిన బ్యాచెస్‌కి మిసెస్ శంభూప్రసాద్ వాళ్ళ ఇంట్లో హాలీ ఫైవ్ లోని ఒక కాయిన్ వుంది అనే విషయం తెల్సి ఉండే అవకాశం వుంది. నేను దొంగతనానికి వెళ్ళినప్పటి ఇంటి సీను గుర్తుకు వచ్చింది. దిళ్ళు సోఫాలు అన్నీ బ్లేళ్ళతో కోసి ఉన్నాయ్. అంటే వాళ్ళు దేని కోసమో వెదికారన్నమాట.

ఆలోచనల్తో నా బుర్ర వేడెక్కింది. నేను నా పాత పుస్తకాల షాపుకి చేరుకుని వ్యాపారంలో పడి పోయాను.

మూడు గంటల నలభై నిమిషాలప్పుడు స్టేషన్‌కి వెళ్ళే ముందు క్యాష్ బాక్స్ సర్దుతున్న నాకు మడతల పెట్టిన కాగితం ఒకటి కనిపించింది. నేను దాన్ని విప్పదీసి చూశాను. అది నేను బోరిక్ పౌడర్ కొన్నప్పుడు షాపు వాళ్ళు ఇచ్చిన బిల్లు.

ఆ బిల్లు చూసిన వెంటనే నాకు గ్లవ్ జెస్ గుర్తుకు వచ్చాయి. అవి తొడుక్కోవడంవల్ల మిసెస్ శంభూ ప్రసాద్ ఇంట్లో యెక్కడా నా వేలిముద్రలు పడలేదు. లేకపోతే ఆ హత్యా నేరం నామీదకు వచ్చి వుండేది.

నేను ఫెర్నాండెజ్ ఇంటినుంచి వచ్చేటప్పుడు లోలాకులు వుంచిన ప్లాస్టిక్ బాక్సును నా బ్యాగ్‌లో పడేసి డబ్బులు చొక్కా జేబులో పెట్టుకున్నాను. లోలాకుల బాక్సు పెట్టడానికి బ్యాగ్ తెరిచినప్పుడు అందులో గ్లవ్ జెన్ చూసిన గుర్తులేదు.

నేను వెంటనే పుస్తకాల ర్యాక్ వెనక దాచిన బ్యాగ్ బయటకుతీసి వెనక గదిలోకి వెళ్ళి చూశాను. నా గుండె ఝల్లుమంది. బ్యాగ్‌లో గ్లవ్ జెన్ లేవు. అవి శంభూప్రసాద్ ఇంట్లోగానీ, ఇంటి పరిసరాల్లోగానీ పడివుంటే నా పని ఔట్. ఉరిశిక్ష తప్పదు.

రాంబాబుగాడు క్లాస్‌మేట్ అయినా సీట్లో కూర్చుంటే పక్కా పోలీసులా ప్రవర్తిస్తాడు. నాకు ఏం చేయాలో పాలుపోలేదు.

టైం చూసుకున్నాను. నాలుగు గంటలు కావస్తుంది. ఆ శంభూప్రసాద్ గాడికి గానీ, ఈ పోలీసు నాయాళ్ళకి గానీ నేను పారేసుకున్న గ్లవ్ జెన్ దొరికేలోపలే నేను వాటిని సంపాదించాలి ముందు శంభూప్రసాద్ ఇంటికి వెళ్ళి వాటర్ వర్క్స్ వాడిలాగానో, ఎలక్ట్రిసిటీ డిపార్టుమెంటు వాడిగానో పరిచయం చేసుకుని సాధ్యం అయినంతవరకు వెతకాలి. లేకపోతే ఈ రోజు రాత్రి వాడి ఇంటిని మరొకసారి జాగ్రత్తగా విజిట్ చేసి పోగొట్టుకున్న గ్లవ్ జెన్‌ను తిరిగి రాబట్టాలి.

షాపు కట్టేసిన నేను నాలుగూ పదిహేను నిమిషాలకల్లా పోలీస్ స్టేషన్‌లో వున్నాను. అక్కడ రాంబాబు ఎదురుగ్గా యాభై అయిదేళ్ళ వ్యక్తి ఒకతను కూర్చుని వున్నాడు. అతని ముఖంలో విషాదం కనిపిస్తోంది. ఆ వ్యక్తి శంభూప్రసాద్ అయివుండవచ్చు అనుకున్నాను.

నేను వెళ్ళేసరికే చాలామంది రౌడీవాయాళ్ళని పరీక్షించడం అయిపోయింది. ఇంకా ముగ్గురు మిగిలారు. నేను నాలుగోవాణ్ని చివరివాణ్ని.

ఎస్సై రాంబాబు ఒక్కొక్క వ్యక్తి ఎడం చేతికి రబ్బర్ గ్లవ్ జెప్ తొడిగిచూస్తున్నాడు. శంభూప్రసాద్ వాళ్ళ ముఖం వంక చూసి తల అడ్డంగా ఊపుతున్నాడు.

నేను ఊహించినంతా అయింది. వాళ్ళకు నేను పారేసుకున్న గ్లవ్ జెన్ దొరికాయి. నా వంతు రాగానే కళ్ళు మూసుకుని చెయ్యి అందించాను. కాని గ్లవ్ జ్ నా చేతికి పట్టలేదు.

రాంబాబు ముసలాయన్ను నా ముఖాన్ని జాగ్రత్తగా చూడమని చెప్పాడు. శంభూ పసాద్ నా వంక చూసి, టేబుల్ మీద రూళ్ళకర్ర తీసుకుని నా చేతికిచ్చి, తన నెత్తిమీద మెల్లగా కొట్టమన్నాడు.

నేను ఆయన చొక్కా కాలర్ పట్టుకొని నెత్తిమీద కొట్టాను మెల్లిగా. అప్పుడు గమనించాను. శంభూ ప్రసాద్ తలకు కుడివైపున చిన్న బ్యాండేజ్ వుంది.

నేను అలా కొట్టగానే శంభూప్రసాద్ రాంబాబు వైపు చూసి తల అడ్డంగా ఊపాడు.

"ఇక నువ్వు వెళ్ళవచ్చు! కానీ పిల్చినపుడు వచ్చి కనిపిస్తూ వుండు" అన్నాడు.

నేను బ్రతుకుజీవుడా అనుకుంటూ అక్కణ్నించి వచ్చేశాను.

రోడ్డుపక్కనున్న పాన్ షాపు దగ్గర సిగరెట్లకోసం ఆగి ప్యాంటుజేబులో చేయిదూర్చిన నాకు ఫుట్లలో చుట్ట చుట్టుకున్న పాములా మెత్తగా చల్లగా తగిలింది. వెంటనే గ్రహించేశాను. ఆ తగిలింది గ్లవ్ జెన్.

మర్నాడు పేపర్‌లో రెండు హత్యలకు సంబంధించిన వార్తలు నన్ను ఆకర్షించాయి.

నా వ్యాపారం ఫీక్లీలు. మార్జీలు నకల్సుతో జరుగుతుంది. అంతే తప్ప డైలీ పేపర్లకూ నా బిజినెస్‌కూ ఏమాత్రం సంబంధం లేదు. నాకోసం మాత్రం యేదో ఒక డైలీ పేపరు ప్రతిరోజూ కొనుక్కుంటాను.

రోజూ ఉదయాన్నే హోటల్‌కి వెళ్ళి టిఫిన్ చేసి, కాఫీతాగి పేపర్ కొని చదువుతుంటూ వస్తాను. నేను డైలీ పేపర్‌లో ముందుగా క్రయిం వార్తలు చదువుతాను. స్టూడెంట్సయితే సినిమా ఎడ్వర్టైజ్‌మెంట్స్, చివరి పేజీలో వేసే క్రీడారంగ వార్తలు చదువుతారు. వ్యాపారులు మార్కెట్టు వస్తువుల ధరలు చూసుకుంటారు. ఇక రేసులు ఆడేవాళ్ళు గెలుపు గుర్రాల గురించి చదివి వదిలేస్తారు. అదేవిధంగా నేను క్రయిం వార్తలు చదువుతాను.

ఈ రోజు నన్ను ఆకర్షించిన హత్యా వార్తల్లో మొదటిది మిసెస్ శంభూప్రసాద్ గురించిన వార్త. అది ఇలా వుంది.

"గృహిణి హత్య!"

హైద్రాబాద్, ఆగస్టు 17;

ఈ రోజు తెల్లవారుఝామున పార్వతమ్మ అనే గృహిణిని గురు తెలియని వ్యక్తులు తలపై కొట్టగా ఆమె అక్కడికక్కడే మరణించింది. పార్వతమ్మ భర్త శంభూప్రసాద్ ఒక ప్రయివేటు కంపెనీలో సూపర్వైజర్ గా పని చేసి రిటైర్ అయారు.

శంభూప్రసాద్ దంపతులు బంధువుల పెళ్లి నిమిత్తం

దగ్గరలోని యాదగిరిగుట్టకు వెళ్ళి నేటి తెల్లవారుజామున తిరిగి వచ్చారు. అప్పటికే లోపలికి ప్రవేశించిన దొంగలు ముందుగా లోపలికి వచ్చిన పార్వతమ్మ నెత్తిమీద బలంగా కొట్టడంతో ఆమె అక్కడికక్కడే మరణించింది.

అడ్డువెళ్ళిన శంభూప్రసాద్ కూడా దొంగల చేతుల్లో దెబ్బలు తిని స్పృహ కోల్పోయాడు. ఆ తర్వాత గంట సేపటికి ఆయనకు స్పృహ వొచ్చి పోలీసులకు రిపోర్టు ఇచ్చాడు.

ఐరన్ సేఫ్‌లో దాచిన 10 వేల రూపాయలను దొంగలు దోచుకుపోయినట్లు శంభూ ప్రసాద్ చెప్పారు. సుల్తాన్ బజార్ పోలీస్ స్టేషన్ సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ రాంబాబు కేసు దర్యాప్తు చేస్తున్నారు.

వార్తతోపాటు చనిపోయిన పార్వతమ్మ ఫోటో కూడా పేపరు వాళ్ళు ప్రచురించారు.

పార్వతమ్మ ఎడమవైపున్న కణతకు బలమైన దెబ్బ తగిలింది. తలమీద రక్తం మడుగు కట్టింది. కణతమీద తగలడంవల్ల ఆమె ప్రాణం వెంటనే పోయివుంటుంది. ప్రాణం పోయిన తర్వాత కూడా కళ్ళు తెరిచేవున్న పార్వతమ్మ శవం భయం పుట్టిస్తోంది.

నన్ను విపరీతంగా ఆకర్షించి ఆశ్చర్యంలో ముంచి పెద్ద షాక్ ఇచ్చిన వార్త కూడా హత్యకు సంబంధించినదే. అది ఇలా వుంది.

"ప్రముఖ ముత్యాల వర్తకుడు ఫెర్నాండజ్
దారుణ హత్య!"

హైదరాబాదు, ఆగస్టు 18:

ప్రముఖ ముత్యాల వర్తకుడు నగర వర్తకుల సంఘం

అధ్యక్షులు అయిన శ్రీ జార్జి ఫెర్నాండజ్ ను ఈ రోజు తెల్లవారగా అతిదారుణంగా కత్తితో పొడిచి చంపేశారు. హతుడి శరీరంనుంచి విపరీతంగా రక్తం ప్రవించడంవల్ల మరణం సంభవించింది. మొట్టమొదటగా హతుడి శవాన్ని కిటికీనుంచి చూసిన పనిమనిషి తెలియచేయగా పోలీసులు రంగంలోకి దిగారు.

హతుడు శ్రీ ఫెర్నాండజ్ కుటుంబం వాళ్ళు తరతరాల్నించీ ముత్యాల వర్తకం చేస్తున్నారు. శ్రీ ఫెర్నాండజ్ భార్య గత సంవత్సరమే మరణించింది. ఆయన పిల్లలు ఇద్దరూ విదేశాల్లో వుంటున్నారు. ఇన్‌స్పెక్టర్ నరేంద్ర కేసు దర్యాప్తు చేస్తున్నారు.

ఫెర్నాండజ్ హత్యా వార్తతో పాటు అతని ఫోటో కూడా పబ్లిష్ అయింది. ఈ పేపర్ వాళ్ళ క్రయింరిపోర్టర్ మంచి ఘటికుడిలా వున్నాడు. ప్రతి క్రయిం వార్తకూ ఒక ఫోటో తప్పనిసరిగా వుంటోంది.

ఫెర్నాండజ్ ఫోటో చాలా భయంకరంగా వుంది. ఆయన మొన్న నేను చూసిన దుస్తుల్లోనే వున్నాడు. ఛాతీమీద గొంతుమీద దాదాపు యెనిమిది కత్తిపోట్లు వున్నై. పొట్టలో ప్రక్కగా కత్తి దూసుకుపోయినప్పుడు ఏర్పడిన గాటు స్పష్టంగా కన్పిస్తూంది. కత్తిపోట్లు జరిగేటప్పుడు చెయ్యి అడ్డుపెట్టాడనుకుంటా కుడి అరచేతికి అరంగుళం లోతుకు పైగా గాయం అయింది.

వెల్లకిలా వున్న ఫెర్నాండజ్ మూతికి అతికించబడి వున్న ప్లాస్టర్ నన్ను ఆకర్షించింది. ఆయన అరవకుండా మూతికి ప్లాస్టర్ వేసివుంటారు. ఫెర్నాండజ్ ఎడం చేతిలో పగిలిపోయిన ఫ్లవర్ వాజ్ తాలూకు కొంత భాగం పట్టుకుని వున్నాడు. జరిగిన ఘర్షణలో హంతకుడి

నెత్తిమీదో, మరెక్కడన్నానో దాంతో బాదివుంటాడు.

నేను ఆలోచించుకుంటూ షాపు దగ్గరకు చేరు కున్నాను. షట్టర్ పూర్తిగా తెరవకుండా లోపలి గది లోకి వెళ్ళి చాపపై వెల్లికిలా పడుకుని పరిస్థితి అంచనా వేయసాగాను.

శంభూప్రసాద్ ఇంట్లోకి నేను ప్రవేశించినప్పుడు అప్పటికే అక్కడ దొంగతనం జరిగింది. నేను లోపలకు వెళ్ళగానే అక్కడున్న దొంగ లేదా దొంగలు బయటకు దాటుకున్నారు. నా పని పూర్తి చేసుకుని వెళ్ళి పోయిన తర్వాత శంభూప్రసాద్ దంపతులు యాదగిరి గుట్టనుంచి వచ్చి వుంటారు నేను వెళ్ళడానికి శంభూ వాళ్ళు రావడానికి మధ్యగల టైములో మూడోసారి శంభూప్రసాద్ ఇంట్లో దొంగతనానికి ప్రయత్నం జరిగింది.

దొంగలు లేదా దొంగ లోపలకు ప్రవేశించిన తర్వాత శంభూప్రసాద్ దంపతులు వచ్చినట్లు పేపర్లో వుంది. అప్పుడు జరిగిన ఘర్షణలో పార్వతమ్మ మరణిం చింది. నాకు ముందూ, నా తర్వాత వచ్చిన దొంగలకు ఆ నాణెం గురించి తెల్సా?

నా తల వేడెక్కింది. ఎందుకనో శంభూప్రసాద్ పోలీసులకు 'ఆ కాయిన్' విషయం చెప్పినట్లు పేపర్లో లేదు.

శంభూప్రసాద్ విషయం అలా వదిలేసి. ఫెర్నాండెజ్ గురించి ఆలోచించడం మొదలుపెట్టాను.

నేను ఫెర్నాండెజ్‌ను చూసివచ్చిన 24 గంటల్లో అతని హత్య జరిగింది. నేను వెళ్ళిన రెండుచోట్లా ఇద్దరు మరణించారు. పోలీసులకు ఇవి వేరు వేరు హత్యలుగా

కనిపించవచ్చు గానీ వీటి రెంటికీ మధ్య కనెక్షన్ వుంది. ఆ కనెక్షన్ 'హోలీకాయన్.' ప్లన్ నేను.

ఫెర్నాండజ్ ఆ కాయన్ గురించి చెప్తూ 50 నుండి 90 లక్షలవరకూ రేటు పలకవచ్చు అన్నాడు. అంత రేటు పలికే వస్తువుకోసం యెవరయినా దొంగతనం చేయడానికి గానీ చంపడానికి గానీ తప్పక ప్రయత్నం చేస్తారు.

ప్రస్తుతం ఆ కాయన్ ఫెర్నాండజ్ దగ్గర వుందో లేక దాన్ని ఆ హంతకుడు కొట్టేశాడో తెలియదు. కంథూప్రసాద్ హోలీకాయన్ గురించి రిపోర్టు ఇవ్వక పోవడం నాకు యెంతో ఆశ్చర్యం అనిపించింది.

ఒకసారి ఫెర్నాండజ్ ఫ్లాట్ కు వెళ్ళి వెతికి చూడాలి. పోలీసులు ఫెర్నాండజ్ ఫ్లాట్ కి సీలు వేసి వుంటారు. ఎలాగోలా లోపలికి వెళ్ళి హోలీకాయన్ గురించి వెత కాలి.

ఈ రెండో హత్య అబిడ్స్ పోలీస్ స్టేషన్ పరిధిలోకి వస్తుంది. వీళ్ళు కూడా నన్ను ఇంటరాగేట్ చేయడానికి పిలుస్తారు. ఫెర్నాండజ్ హత్య జరిగిన రోజు నేను యెక్కడికీ వెళ్ళలేదు, షాపులోనే ఉన్నాను అంటే నమ్మరు. నేను ఫలానా పర్టిక్యులర్ ప్లేస్‌లో హత్య జరిగిన రోజు రాత్రంతా గడిపినట్లు సాక్ష్యం సృష్టించు కోవాలి.

నాకు సుబ్బలక్ష్మి గుర్తుకు వచ్చింది. వెంటనే బయ ల్దేరాను.

ఉదయాన్నే వాళ్ళింటికి వెళ్ళిన నన్ను చూసి సుబ్బ లక్ష్మి ఆశ్చర్యపోయింది.

నేను చాలా 'కేర్'గా సుబ్బలక్ష్మి ఇంటికి వెళ్ళు

టాను. సుబ్బలక్ష్మి వాళ్ళ బామ్మ వారంక్రితమే కాశీ యాత్రకు వెళ్ళిందట. నేను అలా వెళ్ళడంవల్ల తనకు చాలా ఇబ్బంది. చుట్టుప్రక్కల వాళ్ళు తనను యేదో వింత జంతువును చూసినట్లు చూస్తారు. తర్వాత వాళ్ళు యేదో ఒక కామెంట్ చేసే అవకాశం కూడా వుంది.

అయినా తప్పను కనుక సుబ్బలక్ష్మి దగ్గరకు వెళ్ళి జరిగిందంతా దాచకుండా చెప్పాను. తనమీద ఒట్టు వేసిన తర్వాత మళ్ళీ దొంగతనం చేస్తాను అని ఊహించి వుండదు.

విషయం పూర్తిగా విన్న సుబ్బలక్ష్మి నన్ను నానా మాటలూ అంది. భద్రకాళిలా ఇంత కళ్ళు చేసుకుని చీవాట్లు పెడుతున్నా సుబ్బలక్ష్మిని ఏమీ అనలేక పోయాను. తన తనివిదీరా నన్ను తిట్టిన తర్వాత "ఏం చేయమంటావో చెప్పు!" అంది.

"పద్దెనిమిదో తారీకు, అంటే హత్య జరిగినరోజు రాత్రి, అంటే నిన్న రాత్రి అంతా నేను నీతో గడిపినట్లు సాక్ష్యం చెప్పాలి" అన్నాను.

ఈ మాట అన్న వెంటనే సుబ్బలక్ష్మి ముఖం ఎర్రగా కందిపోయింది. తను మనస్సులో ఏం అనుకుందో నేను ఊహించుకోగల్ను.

"పోలీసులకు ఆ రోజంతా నువ్వు నీ షాపులోనే వున్నట్లు చెప్పు" అంది సుబ్బలక్ష్మి.

తన అమాయకత్వానికి నాకు నవ్వు వచ్చింది.

"పోలీసులు అలా చెప్తే నమ్మరు. వాళ్ళకు సాక్ష్యం కావాలి. అంటే హత్య జరిగిన రాత్రి అంతా ఫలానా చోట వున్నట్లు యెవరన్నా చెప్పాలి. ఈ లోకంలో నాకు 'నా' అనేవాళ్ళు నువ్వు తప్ప ఎవరున్నారు చెప్పు

సుబ్బలక్ష్మి. అందుకే...." అని ఆగిపోయాను.

సుబ్బలక్ష్మిమీద నా మాటలు పనిచేశాయని ఆమె ముఖకవళికలే చెప్తున్నాయ్. నేను మరో అస్త్రాన్ని ఆమె మీదకు సంధించి వదిలాను.

"పోలీసులకు అనుమానం వస్తే ఉరిశిక్ష వేయించడానికి కూడా వెనుకాడరు...." నా గొంతు కొంచెం వణికించాను.

సుకుమారంగా వున్న ఆమె చేతిని నా నోటిమీదకు చేర్చి "ఇక అలాంటి మాటలు మాట్లాడకు" అంది. ఆమె చెయ్యి నా నోటిమీద అలా వుండగానే,

"ఐతే పోలీసులకు సాక్ష్యం చెప్తావా" అన్నాను. చెయ్యి అడ్డుగా వుండటంవల్ల నేను మాట్లాడిన మాటలు యేవో వింత శబ్దాల రూపంలో బయటకు వచ్చాయి.

వెంటనే సుబ్బలక్ష్మి "నీ కోసం యేమైనా చేస్తాను" అంది.

నేను ఆనందం పట్టలేక తనను కావలించుకుని ఓ ముద్దు పెట్టుకున్నాను.

మనస్సులో మాత్రం అనవసరంగా ఈ పిల్లను ఇందులోకి ఇరికిస్తున్నాను, ముందు ముందు ఏమవుతుందో అనిపించింది.

6

సుబ్బలక్ష్మి దగ్గర్నుంచి తిరిగి వచ్చిన నేను షాపు తెరిచి పుస్తకాలకు క్లిప్పులు తగిలించి వర్సగా వ్రేలాడదీయసాగాను. డేట్ ఎక్స్పైర్ అయిపోయిన మ్యాగజైన్లను బొత్తిగా పేర్చి తాడుతో కట్టగా కట్టి వెనక గదిలో పడేసి వచ్చాను.

రిజిష్టర్ తెరిచి కష్టమర్ల నుంచి రావాల్సిన పుస్త

కాలు, డబ్బు గురించి లెక్క చూసుకుంటుండగా ఫోన్ మోగింది. నా షాపులో వున్న పబ్లిక్ ఫోన్ నెంబర్ చాలా కొద్దిమందికి మాత్రమే తెలుసు. చాలా దగ్గిర అనుకున్న వాళ్ళకి మాత్రమే నెంబరు ఇచ్చాను.

ఫోన్ అందుకుని రిసీవర్ చెవికి ఆనించుకున్నాను. అవతల్నించి ఒక అపరిచిత కంఠం నా గురించి అడిగింది.

“మాట్లాడుతున్నాను” అన్నాను.

“చూడు బ్రదర్! శంభూప్రసాద్ ఇంట్లోని వాల్ సేఫ్ నుంచి దొంగతనం చేసిన హోలీకాయిన్ కావాలి” అన్నాడు అపరిచిత వ్యక్తి.

నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. శంభూప్రసాద్ భార్యను హత్య చేసిన మూడో వ్యక్తి ఇతనేనేమో అనే అనుమానం కూడా వేసింది.

“ఏంటీ మాట్లాడటంలేదు. ఇంకా ఆశ్చర్యంలోంచి తేరుకోలేదా? రేటు యెంతో చెప్పు. ఎంతయినా ఫర్వాలేదు” అవతలి వ్యక్తి చాలా నింపాదిగా మాట్లాడుతున్నాడు.

వీడు యెవడయితే నాకేం. ఇది మంచి అవకాశం. దీన్ని వదులుకోకూడదు. ఆ వ్యక్తికి నా గురించి ఎలా తెల్సిందో అనవసరం. ముందు నాకు కావలసింది డబ్బు. అది వుంటే నా కలలు నిజమవుతై. అదృష్టం అనేక సార్లు తలుపు తట్టదు. ఒకేసారి మన ముంగిట్లోకి వస్తుందట. కాని నా విషయంలో రెండోసారి తలుపు తట్టింది. ఈ ఆఫర్ని కాదనకూడదు. ఫెర్నాండెజ్కి ఇచ్చిన ఆ కాయిన్ని సాధించి తీరాలి. నేను స్థిర నిర్ణయానికి వచ్చాను.

“నిన్ను ఎక్కడ కలవాలి? మనం బేరం మాట్లాడు

కోవాలి కదా?" అన్నాను.

"ఈ రోజు సాయంత్రం కలుద్దామా?"

ఆ కాయన్ ని సాధించాలంటే నాకు టైం కావాలి. చకచకా ఆలోచించాను.

"వద్దు ఈ రోజు నాకు పని వుంది. రేపు సాయంత్రం కలుద్దాం."

"ఓ.. కే! ఎప్పుడు ఎక్కడ ఎన్ని గంటలకు కలవాలి? నువ్వు కలవబోయే వ్యక్తి ఎలా వుంటాడు?? మొదలయిన వన్నీ మరోసారి ఫోన్ చేసి చెప్తాను."

'క్లిక్'మన్న శబ్దంతో మా ఇద్దరి మధ్య కనెక్షన్ కట్ అయింది. అవతలి వ్యక్తి నా సమాధానంకోసం చూడకుండానే ఫోన్ పెట్టేశాడు.

ఈ ఫోన్ కాల్ వచ్చిం దగ్గిర్నుంచీ ఎప్పుడు ఫెర్నాండజ్ ఫ్లాట్ కి వెళ్దామా, ఎప్పుడు చీకటి పడుతుందా? అని చూస్తూనే వున్నాను. నా మనస్సు మనస్సులో లేదు.

షాపుకు వచ్చిన కస్టమర్లకు యాంత్రికంగా పుస్తకాలు అందిస్తూ వాళ్ళ పేర్లు రిజిష్టర్ లోకి ఎక్కిస్తున్నాను.

పదకొండు గంటల నలభై అయిదు నిమిషాలు అవుతుండగా నా షాపుముందు ఇద్దరు కాన్ స్టేబుల్స్ సైకిళ్ళు దిగారు. నేను వాళ్ళని చూడగానే గ్రహించాను వాళ్ళు ఆబిడ్స్ పోలీస్ స్టేషన్ నుంచి వస్తున్నారు అని. ఫెర్నాండజ్ ఉండే అపార్టుమెంట్స్ ఆబిడ్స్ పోలీస్ స్టేషన్ పరిధిలోకి వస్తుంది. పాతకేడీల లిస్టులో వుంటే ఈ తిప్పలు తప్పవు.

నేను ఊహించింది నిజమైంది.

7

ఎస్సై నరేంద్రది మంచి భారీ విగ్రహం. ఆరడుగుల రెండు అంగుళాల ఎత్తుతో, దట్టంగా పెరిగిన బుర్ర మీసాలతో కేడీ నాయాళ్ళకు గుండెల్లో దడ పుట్టిస్తూ వుంటాడు.

నేను ఆబిడ్స్ పోలీస్ స్టేషనుకి వెళ్ళగానే మనస్సులో ఇష్టంలేకపోయినా నరేంద్రకు నమస్కారం పెట్టాను రెండు చేతులూ జోడించి. అప్పటికే కొంతమందిని ఇంటరాగేట్ చేయడం పూర్తి అయింది.

“చదువుకొన్న దొంగవి నువ్వేనా?” అన్నాడు నరేంద్ర.

“ఏదో బి.కాం., వరకు చదువుకున్నానండీ!” అన్నాను.

“చదువుకున్న గాడిదవి నీకు ఇవేం బుద్ధులు” అని ఫెర్నాండజ్ హత్య జరిగిన రాత్రి ఎక్కడున్నావంటూ మొదలు పెట్టి తన ఇష్టంవచ్చిన ప్రతి అడ్డమైన కొశ్చనూ వేశాడు. నేను కూడా అడ్డమైన ఆన్సర్లన్నీ చెప్పాను. చివరిగా....

“నువ్వు ఆ రోజు అంటే ఫెర్నాండజ్ హత్య జరిగిన రాత్రి నీకు తెలిసిన వాళ్ళ ఇంట్లో వున్నానంటావ్! ఆ హత్యకూ నీకు ఏం సంబంధం లేదంటావ్” అన్నాడు.

“నిజం సార్! దానికీ అంటే ఆ హత్యకూ నాకూ యేలాంటి సంబంధమూ లేదు. మదర్ ప్రామిస్. ఆ రోజు రాత్రంతా మా అమ్మమ్మగారింట్లో గడిపాను” అని నెత్తిమీద చెయ్యి వేసుకున్నాను.

నేను అప్పుడే సుబ్బలక్ష్మి గురించి అంటే ఆమె ఇంట్లో గడిపినట్లు చెప్పలేదు. ఎస్సై నరేంద్ర డీప్‌గా

డిఫెన్సులోకిపోతే అప్పుడు నా చాతుర్యం గురించి చెప్తాం అనుకున్నా. కానీ నరేంద్ర నేను చెప్పిన మాటలు నమ్మి అప్పటివరకూ వేస్తున్న ప్రశ్నలని ఆపి ఇక నన్ను వెళ్ళమన్నాడు.

నేను స్టేషనునుంచి బయటకు రాగానే జేబులుకొట్టే యాదగిరి కనిపించాడు.

నేనూ యాదగిరీ కొన్నాళ్ళపాటు కలిసి చదువుకున్నాం. వాడు ఎస్సెస్సీతో చదువు ఆపేశాడు. నేను బి.కాం.దాకా కంటిన్యూ చేశాను. మా ఇద్దరి మధ్యా 'ఒరే' అనేంత చనువుంది.

యాదగిరి పేరుకూడా నా పేరులాగే పాతకేడీల లిస్టులో వుంది. వాణ్ని కూడా ఫెర్నాండజ్ హత్య కేసులో ఇంటరాగేట్ చేయడానికి పిల్చారట. యాదగిరి హంతకుడు కాడు. కేవలం జేబు దొంగ అయినా ఈ పోలీసులు యెందుకో హత్యా నేరాలకు కూడా పిలుస్తారు.

యాదగిరి బరువుగా వున్న పర్సుకొట్టిన రోజున జల్సా చేస్తాడు. లేని రోజు అస్సలు తినకుండా వుండగలడు. నన్ను చూడగానే ఆప్యాయంగా భుజంమీద చెయ్యి వేసి—

“మనం కల్సి చాలా రోజులయింది. ఏదన్నా హోటల్‌కి వెళ్ళి కాఫీ తాగుదాం పద” అన్నాడు.

మేమిద్దరం దగ్గర్లో వున్న ఉడిపి హోటల్‌కి వెళ్ళి కూర్చుని రెండు బ్రూ కాఫీకి ఆర్డర్ ఇచ్చి కబుర్లలో పడ్డాం. మామూలు కబుర్లనుంచి డైవర్టు అయి హఠాత్తుగా

"నాకు నిన్న సాయంత్రం ఒక విచిత్రమయిన ఫోన్ కాల్ వచ్చింది" అన్నాడు. అలా అంటున్నప్పుడు వాడి ముఖంలో థ్రిల్.

వాడి మాట వినగానే నాకు ఏదో అనుమానం వచ్చింది.

"ఏమని ఫోన్ వచ్చింది?" చాలా క్యాజువల్ గా అడిగాను వాడి ముఖంవైపు చూడకుండా కాఫీ సిప్ చేస్తూ.

"ఎవడో ఏదో హోలీకాయిన్ నట ఎంతకమ్ముతా వంటూ అడిగాడు. అన్నట్లు చెప్పడం మర్చిపోయాను. నేను ఈమధ్య ప్యారడైజ్ బార్ లో నైట్ డ్యూటీ సిట్ కట్టరుగా చేస్తున్నా. నువ్వు అప్పుడప్పుడు ఫోన్ చేస్తుండవచ్చు" అని తన ఫోన్ నెం. 5 ఒక స్లిప్ మీద రాసి యిచ్చాడు.

నేను దాన్ని మడిచి చొక్కా జేబులోకి తోసి

"మరి దాన్ని అమ్మేసుకపోయావా?" అన్నాను.

"నా ముఖం అసలు అలాంటి నాణెం పేరు వినడం ఇదే మొదటిసారి. వాడెవడో తలమాసినవాడు నాకు ఫోన్ చేశాడు."

ఆ ఫోన్లు చేస్తున్న వాడెవడో గాని వాడి తెలివికి జోహార్లు అర్పించకుండా ఉండలేకపోయాను. యాదగిరికి ఫోన్ చేసినట్లే చాలామంది కేడీనాయాళ్ళకి ఫోన్ చేసి 'హోలీకాయిన్' గురించి అడిగి వుంటాడు.

వాడు చీకట్లోకి విసిరిన రాయి తగలాల్సిన చోట్లోనే తగిలింది. నేను యెక్కడ కలవాలంటూ రిప్లై ఇచ్చాను. దీన్నిబట్టి నాకూ యాదగిరికీ, ఇంకా మరి కొంతమందికీ ఫోన్ చేసిన వాడికి అసలు నేనే ఆ కాయిన్ దొంగలించి

నట్లు తెల్సి వుంటదు. నా సమాధానం నన్ను వాడికి పట్టి యిచ్చింది. కానీ ఇంతమంది ఫోన్లు వాడెలా సంపాదించాడో నాకు ఆశ్చర్యం అనిపించింది.

మేం తాగిన కాఫీ తాలూకు బిల్లు యాదగిరే పే చేశాడు.

హోటల్నించి బయటకు వచ్చి షేక్‌హాండ్ యిచ్చుకున్నాం. యాదగిరి బిగ్గరగా నవ్వుతూ తన ప్యాంటు జేబులోనుంచి నలుపు రంగులో వున్న కాఫీ లెదర్ పర్సు ఒకటి బయటకుతీసి నా చేతిలో పెట్టాడు. నేను ఆశ్చర్యంతో స్టన్నయిపోయాను. ఎందుకంటే అది నా పర్సే. నేను తేరుకునేలోపే,

“ఇలా సంతోష్ థియేటర్ దాకా వెళ్ళొస్తా! పనుంది!” అని వెళ్ళిపోయాడు.

వాడి పనేటో నాకు తెల్సు. ఇవ్వాళ సంతోష్‌లో యేదో కొత్త పిక్చర్ విడుదలయింది. వాడికిక చేతినిండా పనే.

8

సమయం రాత్రి ఒంటి గంట అవుతోంది.

నేను ఫెర్నాండజ్ వుంటున్న ఎపార్టుమెంట్స్ వెనక నిలబడి వున్నాను. తలెత్తి పైకి చూసిన నన్ను ఫెర్నాండజ్ వుంటున్న ఫ్లాట్ తాలూకు బాత్‌రూం ప్రక్కగా క్రిందికి దిగి భూమిలోకి మాయం అయిపోయిన సిమెంటు పైపు ఆకర్షించింది.

ముఖ ద్వారంనుంచి దొంగతాళంచెవితో ఫెర్నాండజ్ ఫ్లాట్‌లోకి వెళ్ళడానికి వీలులేదు. ఎందుకంటే హత్య జరిగిన తర్వాత పోలీసులు సీల్ చేశారు. అందుకే దొడ్డిదారి నిర్ణయించుకున్నాను.

భుజాన వున్న టూల్ బ్యాగ్ నుంచి గ్లవ్ సెన్ తీసి చేతులకు తొడుక్కుని పైపుమీదుగా పాకసాగాను. బాత్ రూం వెంటిలేటర్ దగ్గరకు చేరుకోగానే సిమెంటు పైపుకు ఉన్న జాయింటుమీద ఒక కాలు, పైపుకు గోడకు మధ్యనగల సందులో మరొక కాలు వుంచి బ్యాలన్సు చేసుకుంటూ ఒక చేత్తో సిమెంటు పైపు పట్టుకుని, రెండో చేత్తో టూల్స్ బ్యాగ్ లోనుంచి పిల్లలు ఆడుకునే బొమ్మ తుపాకీ ఒకటి బయటకుతీశాను.

ఇప్పుడే నేను వెంటిలేటర్ కి ఉన్న గాజా గ్లాస్ ను కట్ చేసేగాని లోపలకు వెళ్ళలేను. నా చేతిలో వున్న టాయ్ గన్ ట్రిగ్గర్ నొక్కితే వాక్యూం బుల్లెట్ వెళ్ళి వెంటిలేటర్ గ్లాసుకు అతుక్కుపోతుంది.

మామూలుగా పిల్లలు ఈ గన్ తో ఆడుకునేటప్పుడు ట్రిగ్గర్ నొక్కుతారు. చివర వాక్యూం క్రియేట్ చేయగలిగే రబ్బర్ ఎదుటివాళ్ళకు తగిలినచోట అతుక్కుపోతుంది. దానికి వేలాడుతున్న ప్లాస్టిక్ స్ప్రింగ్ లాగగానే అతుక్కున్న వాక్యూం రబ్బర్ చేతిలోకి వస్తుంది. అంటే ఒకే బుల్లెట్ ని అనేకసార్లు ఆడుకోవడానికి ఉపయోగించవచ్చన్న మాట.

మెల్లిగా బొమ్మ పిస్టోలు ట్రిగ్గర్ వెనక్కు లాగాను. వాక్యూం బులెట్ రిలీజ్ అయి వెంటిలేటర్ అద్దానికి అతుక్కుంది. బుల్లెట్ చివర్న ట్వయిన్ దారం గట్టిగా కట్టి దారపు రెండోచివర పళ్ళమధ్య ఇరికించుకుని పని మొదలు పెట్టాను.

'టూల్స్ కిట్'లో నుంచి ఆర్టిఫిషియల్ డైమండ్ పొదిగిన గ్లాస్ కట్టర్ ని బయటకు తీసి దాంతో వెంటిలేటర్ అద్దాన్ని నాలుగుప్రక్కలా జాగ్రత్తగా కోశాను.

కట్ అయిన అద్దం పడిపోకుండా వాక్యూం బుల్లెట్ చివర్న వున్న ట్వయిన్ ద్వారం ఆపింది. దారాన్ని చేతిలోకి తీసుకుని మెల్లగా వదిలాను. కట్ అయిన అద్దం బాత్రూంలోకి దిగసాగింది.

'టక్'మన్న శబ్దంతో అది నేలను తాకగానే దారం మొత్తాన్ని లోపలికి వదిలి వెంటిలేటర్ గుండా బాత్రూం లోపలికి చేరాను. నేను దింపిన వెంటిలేటర్ అద్దం కాళ్ళకు తగిలింది.

బాత్రూంకు ఎడమప్రక్కన కిచెన్, కుడిప్రక్కన మాస్టర్ బెడ్ రూం వున్నాయి. బాత్రూంలోనుంచి మాస్టర్ బెడ్ రూంలోకి వెళ్ళాను తడుముకుంటూ.

నా కళ్ళు చీకటికి అలవాటు పడడానికి కొద్దినిమిషాల సమయం తీసుకుంది. పెన్ టార్చి వెలిగించి గది నలు మూలలా జాగ్రత్తగా పరిశీలించాను.

డబుల్ కాట్ బెడ్ కు ఎడం ప్రక్కన టీపాయ్ మీద రెండు ఫోన్లున్నాయి. ఓ మూల అల్యూమినియం స్టాండు మీద నగ్నంగా వున్న పాలరాతి విగ్రహం వుంది. ఓ ప్రక్కన కప్ బోర్డు నిండా రకరకాల పుస్తకాలు పేర్చి వున్నాయ్.

కప్ బోర్డు ప్రక్కగా ఒక ఐరన్ సేఫ్ నా దృష్టిలో పడింది. వెంటనే నా పనితనాన్ని దానిమీద చూపించడం మొదలుపెట్టాను.

15 నిమిషాల్లో ఐరన్ సేఫ్ తలుపు తెరుచుకుంది.

ఈమధ్య జనాలు తమ డబ్బుల్ని ఐరన్ సేఫ్ లో ఉంచుకోవడం లేదు. వైట్ మనీ బ్యాంకుల్లో, బ్లాక్ మనీ 'బినామీ' పేర్ల మీద ఉంచుతున్నారు.

నాకు ఫెర్నాండెజ్ ఐరన్ సేఫ్ లో పాస్ బుక్కులు

ఎఫ్.డి. కాయితాలు, ఇంకా యేవో రకరకాల లెక్కలకు సంబంధించిన పుస్తకాలు కనిపించాయి.

ఐరన్ సేఫ్ లోపలి కార్నర్‌లో వెన్ టార్చి వెలుగులో మెరుస్తున్న ఓ చిన్న ప్లాస్టిక్ బాక్సుమీద నా చూపు పడింది. దాన్ని చేతిలోకి తీసుకుని మూత ఓపెన్ చేసి చూశాను. ఫెర్నాండెజ్ కి నేను అమ్మిన బంగారపు రిస్టువాచీ మిలమిల మెరుస్తోంది. దాన్ని జేబులోకి నెట్టాను. అంతకు మించి నాకు విలువయిన వస్తువులు ఏవీ అందులో కనిపించలేదు.

బెడ్ రూంలో నుంచి హాల్లోకి వచ్చాను.

అక్కడ ఓ ప్రక్కన మినీ బారూ, మరోక ప్రక్కన నాలుగు సోఫాలు, వాటి మధ్యలో టీపాయ్ వుంది. సోఫాలకు కొద్ది దూరంలో చాక్‌పీస్‌తో నేలమీద ఏదో డయాగ్రాం గీసి వుంది. ఆ డయాగ్రాం ఫెర్నాండెజ్ శవం నేలమీద పడివున్న యాంగిల్‌ని గుర్తించడానికి పోలీసులు గీసివుంటారు.

హాల్లో ఎంత వెతికినా నాకు కావలసిన 'హనోలీ కాయన్' కనిపించలేదు. చాకుతో సోఫాలు, దిళ్ళు కోసి చూశాను. గోడలకు వ్రేలాడుచున్న పెయింటింగ్స్ ఫ్రేంలు ఊడదీసి చూశాను. కప్‌బోర్డులో వున్న ప్రతి పుస్తకమూ వెతికాను, అట్టలు వేసి వున్న వాటిని విప్పదీసి మరీ చూశాను. చివరికి బాత్రూంలో నీళ్ళబకెట్ లోకి చెయ్యిపెట్టి చూశాను. కిచెన్‌లో వున్న ఫ్రిజ్ అంతా వెతికాను. ఫలితం శూన్యం.

ఫ్రిజ్ వెతుకుతుండగా నాకు మాస్టర్ బెడ్ రూంలో వున్న టెలిఫోన్‌లు గుర్తుకు వచ్చాయి.

గబగబా బెడ్‌రూంలోకి వెళ్ళి స్క్రూడ్రయివర్‌తో టెలీఫోన్‌ల అడుగుభాగాన్ని వూడదీసి చూశాను. మొదట టెలిఫోన్ లోపలి భాగాన రెండు వందరూపా యల నోట్లకట్టలు కనిపించాయి. అవి దాదాపు 20 వేలవరకు ఉండవచ్చు అని అంచనా వేసుకున్నాను.

రెండో టెలిఫోన్ లోపలి భాగాన ఓ కాగితం పొట్లం దొరికింది. ఆత్రుతగా దాన్ని విప్పదీశాను. మిల మిలా మెరుస్తున్న ఏడు వజ్రాలు కనిపించాయి.

వాటిని చూసిన తర్వాత హోలీకాయన్ కనిపించక పోవడంవల్ల ఏర్పడిన నిరాశ చాలావరకు తగ్గింది. వజ్రాల పొట్లాన్నీ, వందనోట్ల కట్టలనూ జేబులోకి తోసి హాల్లోకి వచ్చాను.

ఇంతకుముందు ఫెర్నాండజ్ బ్రతికి వున్నప్పుడు వచ్చి నప్పుడు మినీ బార్ అద్దాల అల్మారాలో అందంగా పేర్చిన లిక్కర్ బాటిల్సు మధ్య 'షివాస్ రీగల్ స్కాచ్ విస్కీ' బాటిల్ నాకంతో అందంగా కనిపిం చింది. కానీ ఆ రోజు ఫెర్నాండజ్ గాడు కాఫీ ఇచ్చి సరిపుచ్చాడు.

స్కాచ్ బాటిల్ని అందుకుని 'క్రిస్టల్ గ్లాస్'తో చేయబడిన గాజు గ్లాస్‌లోకి వంపుకుని మెల్లిగా సిప్ చేయసాగాను. సావు బాటిల్ ఖాళీ చేసేసరికి భూమి గుండ్రంగా వుంది అనిపించింది.

బాటిల్ని అలాగే పట్టుకుని మెల్లి మెల్లిగా తాగుతూ మాస్టర్ బెడ్‌రూంలోకి వెళ్ళి మంచంమీద పడు కున్నాను.

వెంటనే నాకు గాఢంగా నిద్రపట్టింది.

9

ట్రింగ్ .... ట్రింగ్ ....

ట్రింగ్   ట్రింగ్ ....

ట్రింగ్ ... ట్రింగ్ ....

టెలిఫోన్ అదేపనిగా మ్రోగడంతో నాకు మత్తుగా మెలుకువ వచ్చింది.

టైం చూసుకున్నాను. ఉదయం 11-40 అవుతోంది. వాచీలో డేటు కూడా మారింది.

రాత్రి తాగిన స్కాచ్ బాటిల్ నేలమీద పడి వుంది. అందులోని స్కాచ్ చాలావరకు నేలమీద కారిపోగా కొంతభాగం బాటిల్లోనే మిగిలివుంది. మరీ ఓవర్‌గా తాగేశానేమో తల దిమ్ముగా వుంది.

ఫోన్ రిసీవ్ చేసుకోవాలా, వద్దా అనే ఆలోచనలో పడ్డాను.

ఫెర్నాండజ్ గురించి చాలామందికి తెల్సు. అతను వెల్ నోన్ పర్సన్. న్యూస్ పేపర్లన్నీ అతని హత్యా విషయాన్ని ప్రముఖంగా ప్రకటించాయి. కనక అతనికి యెవరన్నా ఫోన్ చేసే ఆస్కారం లేదు.

అంటే నేను ఫెర్నాండజ్ ఫ్లాట్‌లోకి ప్రవేశించి రాత్రంతా ఇక్కడే గడిపినట్లు యెవరో పసిగట్టారన్న మాట. ఏదైతే అదయిందిలే అనుకుని కేర్లెస్‌గా ఫోన్ రిసీవర్ అందుకుని చెవికి ఆనించుకున్నాను. వెంటనే అవతలినుంచి—

"ఎంతసేపటికీ రిసీవ్ చేసుకోవేంట్రా బద్మాష్! ఫెర్నాండజ్ గాడి ఫారిన్ మందు తేరగా వచ్చిందని ఫుల్లుగా కొట్టేసి పడుకున్నావట్రా ఇడియట్!" అని వినిపించింది.

నాకు కోపం నషాలానికి అంటుకుంది.

"ఎవడివిరా నువ్వు?" అన్నాను కోపంగా.

"ఎర్రతేలు పేరు యెప్పుడన్నా విన్నావా? "అవతలి వ్యక్తి నుంచి వినిపించింది.

ఎర్రతేలు పేరు వినేసరికి నాకు వెన్నులోనుంచి వణుకు పుట్టుకొచ్చింది. నా ఫోర్సు పూర్తిగా తగ్గిపోయింది. ఎర్రతేలు అసలు పేరేంటో యెవరికీ తెలియదు. వాడు ఒక పచ్చి గూండా. సిటీలో వాడి గురించి తెలియని వాడుండడు.

"ఇంతకు మీరు ఎర్రతేలుగారా? లేక వారి పి.ఎ. గారా?" అని అడిగాను.

ఎర్రతేలుగాడికి ఒక పి.ఎ.గాడున్నాడు. వాడు నర రూప రాక్షసుడు. వాడి పేరు 'మండ్రగబ్బ'. మండ్రగబ్బ అసలు పేరుకూడా యెవరికీ తెలియదు. సిటీలోకి వెళ్ళి ఎర్రతేలు తరపున షాపుల వాళ్ళ దగ్గర్నుంచి ఈ మండ్రగబ్బగాడే మామూలు వసూలు చేస్తాడు.

"ఎర్రతేల్నే రా మాట్లాడేది. దొంగనాయాలా! నువ్వు శంభూప్రసాద్ గాడింటికి దొంగతనానికి వెళ్ళావట నిజమేనా?"

"ఔను సార్! వెళ్ళాను."

"అదేరోజు మా బద్మాష్‌గాడు! అంటే నా తమ్ముడు కూడా శంభూప్రసాద్ ఇంటికి దొంగతనానికి వచ్చాడట! నువ్వు లోపలకు రాగానే అప్పటిదాకా ఆ ఇంట్లో ఏవన్నా దొరుకుతాయేమోనని వెతికి వేసారి మావోడు బయటకు వెళ్ళాడు. నువ్వు రావడం, వాడు వెళ్ళడం కొద్ది నిమిషాల తేడాలో జరిగిపోయింది. ఆ మర్నాడు శంభూప్రసాద్ పెళ్ళాన్ని యెవడో చావకొట్టడం

పేపర్‌లో వచ్చింది.

మా బద్మాష్‌గాడి పేరు పాత కేడీల లిస్టులో వుంది. పోలీస్ నాయాళ్ళు అందరితో పాటు ఇంటరాగేట్ చేయడానికి మావోణ్ని కూడా పిలిచారు. శంభూప్రసాద్‌గాడి ట్లో పడ్డ వేలిగుర్తులూ, మావోడి వేళ్ళ గుర్తులూ ఒకటే అని తేల్చారు. అంతేకాక శంభూప్రసాద్‌గాడి పెళ్ళాన్ని మా బద్మాష్‌గాడే చంపిపారేశాడని పోలీసు నాయాళ్ళు తేల్చిపారేశారు" అని ఎర్రతేలు కాస్త ఊపిరి పీల్చుకోడానికి ఆగాడు.

ఎర్రతేలుగాడు చెప్పబోయేదేంటో నాకు చూచాయగా అర్థం అయింది.

ఎర్రతేలుగాడు చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు.

"అసలు నిజానికి మావోడు వెళ్ళేసరికే శంభూప్రసాద్‌గాడి ఇంట్లో యెవరూ లేరట. వాడు, వాడి పెళ్ళాం యెవరిదో పెళ్ళికి చచ్చారని పేపర్‌లో పడింది. అంటే నువ్వు మావోడు బయటకు వెళ్ళిన తర్వాత దొంగతనం చేస్తున్న సమయంలో శంభూప్రసాద్‌గాడూ, వాడి పెళ్ళామూ వచ్చి వుంటారు. వెంటనే నువ్వు నెత్తిమీద దగ్గర్లో వున్న ఆయుధంతో ఇద్దర్నీ కొట్టి వుంటావు. నువ్వు కొట్టిన దెబ్బకి శంభూప్రసాద్‌గాడి పెళ్ళాం చచ్చినా వాడు మాత్రం బతికాడు. మావాడికి ఉరిశిక్ష పడబోతోంది కనుక చివరికి నేను చెప్పేదేంటంటే నువ్వు పోలీస్ స్టేషన్‌కి వచ్చి నీ నేరాన్ని ఒప్పుకో."

"చూడండి ఎర్రతేలుగారూ! నేను శంభూప్రసాద్‌గారింటికి దొంగతనానికి వెళ్ళింది నిజం. నేను వెళ్ళేసరికే యెవరో దొంగతనానికి ప్రయత్నించారు అని గ్రహిం

చాను. మీరు చెప్పేదాన్ని బట్టి ఆ పనిచేసింది మీ బద్మాష్....సారీ! మీ బ్రదర్ అని తెల్సింది. నేను అక్కణ్నించి తిరిగి వచ్చిన తర్వాత మాడో పార్టీ దొంగతనానికి వెళ్ళి వుంటుంది. వాళ్ళే ఈ హత్య చేశారు. నాకు నిజంగా ఏమాత్రం తెలియదు" అన్నాను.

"అదంతా నాకనవసరం. హత్య చేసింది నువ్వేనని ఒప్పుకోవాలి."

నాకొక అనుమానం వచ్చింది. నేను ఫెర్నాండెజ్ ఇంట్లో దొంగతనం చేస్తున్నట్టు ఎర్ర తేలుకి ఎలా తెల్సు! ఈ విషయమే అడిగాను. దానికి ఎర్ర తేలు ఇలా రిప్లై ఇచ్చాడు.

"నేను ఇందాకే బాంబేనుంచి వచ్చాను. వచ్చేసరికి జరిగిందంతా తెల్సింది. నువ్వు ప్రస్తుతం వున్న ఫెర్నాండెజ్ ఫ్లాట్ ప్రక్క పోర్షన్‌లోకి మా మనిషి వాడు ఒకడు దొంగతనానికి వచ్చాడట. వాడు నిన్ను చూశాడు. వెంటనే వాడు దొంగతనం మానేసి ఫెర్నాండెజ్ ఫ్లాట్ ముందు నిలబడి నిన్ను వాచ్ చేయసాగాడు.

వాడికి మా ఇడియట్ని పోలీసులు పట్టుకున్న విషయం మా ఇడియట్ వెళ్ళిన ఇంటికే నువ్వూ దొంగతనం చేయడానికి వెళ్ళిన విషయం తెల్సు. వెంటనే వాడు నువ్వున్న ఎపార్టుమెంట్స్ ఎదురుగ్గా వున్న పబ్లిక్ బూత్ నుంచి టెలిఫోన్ చేసి విషయం అంతా వివరించి చెప్పాడు. ఇప్పుడు మా వాళ్ళు వందలవారిగా నిన్ను కాపలా కాస్తున్నారు. కావాలంటే కిటికీలోంచి బయటకు చూడు."

నేను ఫోన్ టేబుల్ మీద పెట్టి కిటికీ వద్దకు వెళ్ళి

కర్టెన్లు తొలగించి చూశాను.

నేనున్న ఎపార్టుమెంట్స్ ఎదురుగ్గా వున్న రోడ్డు కవతల ఎలక్ట్రిక్ పోల్ ప్రక్కగా ఎర్రతేలు బ్యాచ్ లోని 'నరం' గాడు శనక్కాయల కట్టపెట్టుకుని కూర్చుని ఉన్నాడు. వాడు మహాసన్నగా వుంటాడు. అందుకే నరంగాడికి. నరంగాడు అన్న పేరు వచ్చింది.

నేను కర్టెన్లు తొలగించి చూడగానే కిటికీ వంకే చూస్తున్నవాడు పలకరింపుగా నవ్వాడు. నేను ఛటుక్కున కర్టెన్లు వేసి తిరిగి ఫోన్ దగ్గరకు వచ్చి రిసీవర్ చేతిలోకి తీసుకున్నాను.

"ఇప్పటికయినా నమ్ముతావుగదా? అవునూ రాత్రంతా అక్కడేం చేస్తున్నావ్?" అడిగాడు ఎర్రతేలు.

"స్కాచ్ విస్కీ షివాస్ రీగల్ తాగి పడుకున్నాను. నువ్విలా ఫోన్ చేసేబదులు ఎకాయెకిన పోలీసులకే ఫోన్ చేసి నేను ఇక్కడ ఉన్నట్లు చెప్పి పట్టించవచ్చుగదా?"

"చూడూ! నేను నువ్వు అనుకున్నంత వి.పి.ని కాను. నువ్వు వచ్చిన ఫెర్నాండజ్ ఫ్లాట్ కి ఊరికే వెళ్ళవు. శంభూప్రసాద్ ఇంట్లోంచి యేదో విలువైందే దొంగిలించి వుంటావు. దాన్ని రేటుకట్టి ఫెర్నాండజ్ గాడు రేపో, ఎల్లుండో డబ్బులు ఇస్తా అనివుంటాడు. ఈలోపే చచ్చాడు. నువ్విప్పుడు అక్కడికి వెళ్ళింది ఫెర్నాండజ్ కిచ్చిన వస్తువుకోసం అయివుంటుంది అనుకుంటాను. నువ్వు ఆ వస్తువు తెచ్చి నాకు ఇచ్చి ఆ తర్వాత పోలీసులకు లొంగిపో."

"నిజమే! నేను శంభూప్రసాద్ ఇంట్లో ఒక బంగారపు వాచీని దొంగలించాను. దానికోసమే వచ్చాను. కానీ ఇక్కడున్న మినీ బార్ లో స్కాచ్ విస్కీ చూడ

గానే నోరు ఊరింది. ఒక పెగ్గుతో సరిపెట్టుకుందాం అనుకున్నవాణ్ని పగం బాటిల్ లాగించేశాను. దాంతో దిమ్మ తిరిగి పడిపోయినవాణ్ని తిరిగి నీ ఫోన్ కాల్తో లేచాను.

చీకటిపడిం తర్వాత బయటకు వచ్చి నీకు ఆ వాచీని అందజేస్తాను. కానీ శంభూప్రసాద్ భార్యని మర్డర్ చేసింది నేను కాదు. నేనుకూడా బయటకు వెళ్ళిన తర్వాత యూడో పార్టీ వచ్చింది. ఆ పార్టీ తాలూకు వాళ్ళు ఆమెను ఖతం చేసి వుంటారు. నేను ఆ వాచీ ఇవ్వడానికి సిద్ధమే గానీ హత్య చేసాను అని పోలీసుల ముందు ఒప్పుకోడానికి సిద్ధంగా లేను."

"నేను చెప్పినట్లు వినకపోతే పర్యవసానం చాలా దారుణంగా ఉంటుంది."

"ఏం చేస్తావ్?"

"సుబ్బలక్ష్మి నీ ప్రియురాలు కదూ! ఆమెను కిడ్నాప్ చేసి మా గ్యాంగ్ అంతా వంతులవారీగా రేప్ చేస్తాం. అచ్చ తెలుగులో మానభంగం చేస్తాం. అంతా ఆ పని చేసిన తర్వాత ఆమె అవయవాలన్నీ ఏ ముక్కకు ఆ ముక్క నరికి పార్శిల్ చేసి నీకు పంపిస్తాం....ఆ తర్వాత నిన్ను కూడా...."

"నో ఎర్రతేలూ! అంతపని చేయకు. నా వల్ల ఒక అమాయకురాలి నిండు జీవితం నాశనం కావడానికి వప్పుకోను. నువ్ చెప్పినట్లే చేస్తాను చీకటిపడ్డ తర్వాత ఈ రోజు రాత్రి ఒంటిగంటకల్లా ఫెర్నాండజ్ ఎపార్టు మెంట్ నుంచి సరాసరి నీ దగ్గరకు వచ్చి ఆ బంగారపు వాచీ నీకు ఇచ్చి అట్నుంచి పోలీస్ స్టేషన్ కి వెళ్ళి నేనే మిసెస్ శంభూప్రసాద్ ని మర్డర్ చేసినట్టు స్టేట్ మెంట్

ఇస్తాను" అనగానే.

"వెరీ గుడ్!" అని ఎర్రతేలు ఫోన్ పెట్టేశాడు.

10

టైం చూసుకున్నాను. మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంట లవుతోంది.

ఎర్రతేలు చెప్పిన ప్రకారం రాత్రి ఒంటిగంట లేదా ఒకటిన్నరకల్లా పోలీస్ స్టేషన్‌లో హంతకుడిగా లొంగిపోవాలి. లేకపోతే నా సుబ్బలక్ష్మి మానభంగానికి తర్వాత దారుణ మరణానికీ గురవుతుంది.

ఇంక నాకు 13 గంటల టైం వుంది. ఈ 13 గంటల్లో అసలు హంతకుణ్ని పట్టివ్వగలిగితే ఎర్రతేలు నన్ను వదిలేస్తాడు.

నా మనస్సంతా పిచ్చిపిచ్చిగా అయిపోయింది. క్రింద పడివున్న స్కాచ్ బాటిల్ని అందుకుని గొంతు తడిపాను. నిషా తలకెక్కి బుర్ర పనిచేయడం మొదలుపెట్టింది స్కాచ్ లివర్‌లోకి జారగానే ఆకలి విజృంభించింది. వెంటనే కిచెన్‌లోకి వెళ్ళాను. ఫ్రిజ్‌లో వున్న బిస్కట్స్. టిన్ ఫిష్ తీసుకుని గబగబా తిన్నాను. టెన్షన్ కొంచెం తగ్గింది.

తిరిగి బెడ్‌రూంలోకి వచ్చాను. రాత్రి వెతికినప్పుడు క్రిందపడేసిన పుస్తకాల్లో 'స్టాంప్స్ అండ్ కాయన్స్' అని మేగజైన్ నన్ను ఆకర్షించింది. దాన్ని చేతిలోకి తీసుకుని పేజీలు తిప్పసాగాను.

ఆ మ్యాగజైన్‌లో సగం పేజీలు స్టాంప్స్ కొరకు మిగతా సగం పాత కాయన్స్ కొరకు కేటాయించబడింది. కాయన్స్ అనే ఛాప్టర్ తాలూకు కాగితాల్ని త్రిప్పుతున్న నేను తక్కున ఆగిపోయాను. అక్కడ 'ఐదు

హోలీరాయన్స్' గురించిన సమాచారం వ్రాయబడివుంది. ఒక హోలీరాయన్ అమరావతి మ్యూజియంలోనూ, రెండు మద్రాసు మ్యూజియంలోనూ, ఒకటి లండన్ రాయల్ సొసైటీ ఆఫ్ బ్రిటన్ అనే పురావస్తుశాల లోను, మరొకటి పీటర్ జాన్సన్ అనే మనిషి వద్దా వున్నాయి.

నాకు ఎందుకో ఈ అయిదు రాయన్స్ గురించి తెలుసుకుందాం అనిపించింది.

ఆ పుస్తకంలో వున్న అడ్రస్ ప్రకారం ముందుగా మద్రాస్ మ్యూజియానికి ఎస్టీడీ చేశాను. మ్యూజియం క్యూరేటర్ నాగార్జునసాగర్ మ్యూజియం చూడటానికి వెళ్ళాడట. రెండ్రోజులుదాకా రాడట. ఈ విషయం అక్కడ పనిచేస్తున్న యెవరో వ్యక్తి చెప్పాడు.

వెంటనే హైదరాబాద్ నుంచి ఫోన్ చేస్తున్నట్లూ హోలీరాయన్ గురించిన సమాచారం అవసరంగా కావాలి అన్నాను.

అవతలి వ్యక్తి ఇంతకూ "మీరు ఎవరు?" అని అడిగాడు.

"నేనొక జర్నలిస్టుని. 'ఇండియన్ మిర్రర్' ఇంగ్లీషు డైలీ తరఫున పనిచేస్తున్నాను. బుద్ధుడికి సంబంధించిన 'హోలీరాయన్స్' గురించి ప్రత్యేక వ్యాసం తయారు చేస్తున్నాను. ఇంతకూ మీ పేరేమిటి?" అని ఇంగ్లీషులో అడిగాను. అవతలి వ్యక్తి తమిళియను. అతనికి తెలుగు రాదు. నాకు తమిళం రాదు.

అతను ఏదో అన్నాడు.

నాకు సరిగ్గా వినపడక "ఏంటీ డూ సే ష నా?" అన్నాను.

"కాదు గణేశన్" అన్నాడు.

"మరేం లేదు. నేను వ్రాసే వ్యాసంలో మీ పేరు అంటే వ్యాసం తయారీలో పూర్తి సహకారం అందించినందుకు తెలియచేద్దాం అనుకుంటున్నా" అని అన్నానో లేదో ఆ వ్యక్తి ఆ హారీకాయన్ చరిత్ర అంతా చెప్పుకు వచ్చి.

"మీకు ఇంకా ఏమన్నా వివరాలు కావాలా?" అని అడిగాడు.

"ఆ కాయన్ ఇంకా మీ మ్యూజియంలో వుందా లేక కలకత్తా మ్యూజియానికో, బొంబే మ్యూజియానికో పంపించారా."

"అబ్బే అలాంటిది ఏం లేదండీ! ఆ కాయన్ మా మ్యూజియానికి ప్రత్యేక ఆకర్షణ. అదిగో ఆ కనిపించే అద్దాల బాక్స్‌లో మెరుస్తూంది. నా పేరు డా॥ శ్రీ.... గణేశన్....తప్పక రాస్తారు కదూ...." అతను ఇంకా యేదో చెపుతూండగానే టెలిఫోన్ క్రెడిల్ చేసి టెలిఫోన్ ఎక్స్ఛేంజికి ఫోన్ చేశాను. అవతల్నించి ఓ కోమలాంగి కంఠం వినిపించింది. ఆ కంఠం ఏం కావాలని అడిగింది. నేను ట్రాంక్స్ అండ్ కాయన్స్ బుక్‌లోని టెలిఫోన్ నెంబర్లు చూస్తూ అమరావతికి ఒక లైట్నింగ్ కాల్ బుక్ చేశాను.

"అమరావతి అంటే మహారాష్ట్ర అమరావతా లేక గుంటూరు జిల్లా అమరావతా?" అని అడిగింది టెలిఫోన్ ఆపరేటర్.

"అయ్యోయ్యో! మహారాష్ట్ర అమరావతి కాదండీ! గుంటూరు జిల్లా అమరావతి మరొక్క విషయం. మీకు బ్రిటన్ అనే దేశం తెల్సా?" అని అడిగాను.

"తెల్సు."

"ఆ దేశంలో లండన్ నగరం వుంది. ఆ నగరంలో రాయల్ సొసైటీ ఆఫ్ ట్రెజర్స్ మ్యూజియానికీ, అదే నగరానికి చెందిన 'పీటర్ జాన్సన్' అనే వ్యక్తికీ రెండు కేబుల్స్ బుక్ చేయండి అర్జంటు" అన్నాను.

"రాయల్ సొసైటీ ఆఫ్ ట్రెజర్స్ మ్యూజియం ఫోన్ నెంబరూ, పీటర్ జాక్సన్ ఫోన్ నెంబరూ చెప్తారా?" అని ఆపరేటర్ అడిగింది.

"రాయల్ సొసైటీ వాళ్ళ నెంబర్ 82_340772, పీటర్ జాక్సన్ నెంబరు 51__401221 అని చెప్పాను. ఆపరేటర్ మరోసారి నెంబర్లు చెక్ చేసుకుని గంటా రెండు గంటల్లోపులో లండన్ నగరానికీ, ఓ గంటలోపులో అమరావతికి కనెక్షన్‌లు రావచ్చు" అని చెప్పింది.

ఈ గంటా, రెండు గంటలసేపు ఎలా టైం పాస్ చేయాలో నాకు అర్థం కాలేదు. ఒళ్ళంతా చిరాగ్గా అనిపించి బాత్రూంలోకి వెళ్ళి గుడ్డలన్నీ విప్పి గోడకున్న షవర్‌కు తగిలించి షవర్ నాబ్ తిప్పాను. చల్లని నీళ్ళు నెత్తిమీద పడినై. తల దిమ్ముదు కొంచెం తగ్గింది. సబ్బు రుద్దుకోకుండా అలాగే 10 నిమిషాలు నిలబడ్డాను. ఒకళ్ళ సబ్బు రుద్దుకోవడం నాకు ఇష్టం వుండదు. అదే విధంగా టవల్స్ కూడా మరొకరిది నేను ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఉపయోగించను.

షవర్ కట్టేసి హాల్లోకి వచ్చి ఫాన్ ఫుల్ స్పీడులో పెట్టి సోఫాలో కూర్చున్నాను. ఫాను గాలికి తల ఆర సాగింది. ఇంతలో నాకు గోడ్డు ప్రక్కన కాపలా కాస్తున్న

ఎర్రతేలు తాలూకు మనిషి గుర్తుకు వచ్చాడు.

సోఫాలోంచి లేచి కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి కర్టెన్లు తొలగించి చూశాను. ఈ తడవ అక్కడ 'పరం'గాడు లేడు. నల్లగా తుమ్మమొద్దులా వుండే 'తోడేలు'గాడు బూట్ పాలిష్ చేస్తున్నాడు ఎవరికో. పిట్టల ప్రకారం వాడు కాపలా కాస్తున్నారన్నమాట. నవ్వుకున్నాను. కర్టెన్లు మూసి తిరిగి వస్తుండగా టెలిఫోన్ గణగణమని మోగింది.

పాదాలు శబ్దం చేయకుండా పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి ఫోన్ అందుకున్నాను. అమరావతి మ్యూజియానికి కనెక్షన్ త్వరగా దొరికింది. ఆపరేటర్ మాట్లాడమంది.

నేను మాట్లాడసాగాను.

హలో! హలో!! అవతల్నుంచి యెవరో వ్యక్తి అరుస్తున్నాడు. మాట్లాడే ఫోర్సునుబట్టి అతడు ప్యూను అయివుంటాడని గ్రహించాను.

"క్యూరేటర్ గారితో అర్జంటుగా మాట్లాడాలి. నేను హైద్రాబాద్ నుంచి మాట్లాడుతున్నాను" అనగానే,

హైద్రాబాద్ పేరులో వున్న గ్లామర్ వల్లనాబోలు ఆ వ్యక్తి "ఇప్పుడే పిలుస్తున్నా సార్!" ఆత్రంగా అని ఫోన్ పెట్టేశాడు.

ఓ అర నిముషం తర్వాత—

"ఎవరండీ మాట్లాడేది" అని ఓ కంఠం నింపాదిగా ప్రశ్నించింది.

"మ్యూజియం క్యూరేటర్ గారు కావాలండీ."

"క్యూరేటర్ని మాట్లాడుతున్నా ...."

"నా పేరు లక్ష్మణరావ్! ప్రెస్ రిపోర్టర్ని, నేను బుద్ధభగవానుడికి చెందిన హోలీశాయన్ ఐ మోన్

ఆయన ఆ పత్రికలుంచిన భరిణలో ఉండే హోలీ కాయిన్ గురించి ఒక వ్యాసం తయారు చేస్తున్నానండీ! దయచేసి మీరు ఆ కాయిన్స్ గురించి వివరాలు చెప్తే...."

"ఆ వివరాలు చెప్పాలంటే చాలా సమయం పడుతుంది. ఆ కాయిన్స్ గురించిన సమాచారం స్టాంప్స్ అండ్ కాయిన్స్ అనే పుస్తకంలో వుంటుంది చూడండి" అన్నాడు.

ఆయన ఫోన్ పెట్టేసే ప్రయత్నంలో వున్నాడని తెలుసుకుని "మీ మ్యూజియంలో ఉన్న ఆ కాయిన్ చూడాలంటే ఏదన్నా టికెట్ వుందాండీ?" అని అడిగాను.

ఆయన చెప్పే సమాధానంతో అమరావతి మ్యూజియంలో ఆ కాయిన్ వుందో లేదో తెల్సిపోతుంది. ఆ కాయిన్ ఆ మ్యూజియం నుంచి దొంగిలించబడితే, అదే నేను శంభూప్రసాద్ ఇట్లో కొట్టేసిన కాయిన్ అన్నమాట.

"అలాంటిదేంలేదండీ! ఆ కాయిన్‌నే కాదు ఈ మ్యూజియం మొత్తం చూడడానికి ఎలాంటి టిక్కెట్టూ లేదు. మీ కెప్పుడైనా మా వూరు వస్తే మీరు వ్రాయబోయే వ్యాసంలోకి కాయిన్ ప్రత్యక్షంగా చూసే అవకాశం కల్గుతుంది" అని ఫోన్ క్రెడిల్ చేశాను.

ఇక మిగిలింది లండన్ మ్యూజియం అక్కడ మొత్తం రెండు హోలీకాయన్స్ ఉన్నాయ్. అంతేకాక పీటర్ జాన్సన్ అనే వ్యక్తి దగ్గర మరో కాయిన్ ప్రయివేటు కలెక్షన్ కింద ఉండిపోయింది.

నేను బెడ్‌రూంలోనుంచి ఓ ఇంగ్లీషు నవల తెచ్చుకుని చదువుతూ కూర్చున్నాను. ఫ్యానుగాలికి నా తలపూర్తిగా

ఆగిపోయింది. నేను నవలా పఠనంలో మునిగిపోయాను. ఇంతలో టెలిఫోను గణగణమని మోగింది.

టైం చూసుకున్నాను. రెండుగంటల ఇరవై నిముషాలు.

నేను లండన్ నగరానికి బుక్ చేసిన కేబుల్ త్వరగా వచ్చింది. అవతల్నించి 'రాయల్ సొసైటీ ఆఫ్ ట్రెజర్స్ మ్యూజియం' తరఫున ఎవరో మాట్లాడుతున్నారు. నేను 'హోలీకాయన్' గురించి అడిగాను. నా ఇంగ్లీష్ అవతలి వ్యక్తికి అర్థంకావడం కొంచెం కష్టంగా వుంది. మాటల్ని బట్టి అతను మ్యూజియం డైరెక్టర్ ప్రిన్సిపల్ సెక్రటరీకి పర్సనల్ అసిస్టెంటట.

నన్ను నేను జర్నలిస్టుగా పరిచయం చేసుకున్న తర్వాత మ్యూజియం డైరెక్టర్ తాలూకు పర్సనల్ అసిస్టెంటు ప్రిన్సిపల్ సెక్రటరీకి కనెక్షన్ ఇచ్చాడు. ఆ ప్రిన్సిపల్ సెక్రటరీ పేరు ఆండర్సన్.

ఆండర్సన్‌కి నేను బుద్ధుడి చైత్యాల గురించి ఒక వ్యాసం తయారు చేస్తున్నాననీ ఆ విషయంలో సహాయ పడమనీ అడిగాను.

"మా నుంచి ఎలాంటి సహాయం కావాలి?" అన్నాడు ఆండర్సన్.

"మరేం లేదు. నేను స్టాంప్స్ అండ్ కాయన్స్ అనే మ్యాగజైన్ తాలూకు ఓల్డు ఇష్యూస్‌లో బుద్ధుడి హోలీ కాయన్ గురించి చదివాను. ఆ కాయిన్స్ 'అమరావతి'కి చెందినవి. వాటి గురించి కాస్త వివరిస్తారా?" అడిగాను.

నిజానికి ఆ కాయన్స్ బొమ్మలు నేను చూసిన పుస్తకంలో ప్రింటయి వున్నాయి. ఆ విషయం అతనికి తెల్సు ననుకుంటాను.

"ఆ కాయిన్సు ఫోటోలు మీరు చెప్పే మ్యాగజైన్‌లో

ప్రింటయి వుండాలే" అన్నారు.

"దురదృష్టవశాత్తు ఆ కాయిన్సు గురించి వ్రాతగాని ఫోటోలు ప్రచురించలేదు. ఆ అయిదు కాయిన్సులో రెండు లండన్‌లోని మ్యూజియంలో ఉన్నట్లు మాత్రం నాకు తెలుసు" అన్నాను.

"అలాగా! ఆ కాయిన్సు బుద్ధుడి చిన్న చిన్న ఎముకలతో పాటు దొరికాయి. ఒక్కొక్కటి సుమారు 10 గ్రాముల బరువు కలిగి 12 సెంటీమీటర్ల డయామీటర్‌తో పైన బుద్ధుడు చనిపోయే సన్నివేశం బొమ్మ వుంటుంది. ఈ రకం కాయిన్సు ఆ కాలంలో చాలా విడుదల అయ్యాయి కానీ చనిపోతున్న బుద్ధుడికి నీడనిస్తున్న గొడుగు గల కాయిన్స్ ఈ ఐదు మాత్రమే. అందుకే ఇవి అరుదైన నాణేల జాబితాలోకి చేరిపోయాయి."

"ఆ కాయిన్ చూడడానికి నేను లండన్ నగరం రావాలి అనుకుంటున్నాను."

"నా ఉద్దేశ్య ప్రకారం అది ఖర్చుతో కూడుకున్న పని. మీ కంట్రీలో నే మద్రాస్ మ్యూజియంలో ఇలాంటి ఐదు కాయిన్సులో ఒకటివుంది. మీరు హైదరాబాద్‌కి చెందినవారు అంటున్నారు కనుక మద్రాస్ వెళ్ళి చూడవచ్చు. అది మీకు ఖర్చు తగ్గించేపని. మీరు జర్నలిస్టు కనుక స్వయంగా చూసి తెల్సుకోవాలనే ఉత్సాహంవుండటం సహజం. ఉదయం 9-30 నుంచి సాయంత్రం 4-30 దాకా ఈ వాలీ కాయిన్సు మా మ్యూజియంలో ప్రదర్శనకు వుంటై. మీరు లండన్ నగరానికి వస్తే ఓ రోజు మా ఇంట్లో గెస్ట్‌గా వుండండి."

"థ్యాంక్యూ అండర్సన్! నేను లండన్ వస్తే తప్పక మిమ్మల్ని కలుస్తాను."

ఫోన్ క్రెడిట్ చేశాను. లండన్ మ్యూజియంలో కూడా పోలీ రాయన్ను ఉన్నాయ్ ఇక మిగిలింది ఒకే ఒక్కటి అది పీటర్ జాన్సన్ దగ్గర ఉండాల్సిన రాయను. అది అతని దగ్గర లేకపోతే ఫర్వాలేదు. వుంటే మాత్రం నేను శంభూప్రసాద్ వాల్ సేఫ్‌లో నుంచి కొట్టేసింది నకిలీది అయివుండి వుండాలి. ఇక నేను పీటర్ జాన్సన్‌కి బుక్ చేసిన కేబుల్ రాగానే విషయం తేలిపోతుంది.

టైము రెండు దాటిపోవడంతో ఆకలి దంచేస్తోంది. ఫ్రిజ్‌లో ఉన్న బిస్కట్ పాకెట్ పూర్తి అయిపోయింది.

కిచెన్ వెతికాను. పాలపొడి డబ్బా ఒకటి కనిపించింది. గ్యాస్‌స్టవ్ వెలిగించి నీళ్ళలో పాలపొడి వేసి బాగా కలిపిన గిన్నెను వేడిచేయడం మొదలు పెట్టాను.

అల్మారాలో వున్న సీసాలమీద పదార్థాల పేర్లు అన్నీ నీట్‌గా లేబుల్స్‌మీద వ్రాసి అతికించి వున్నాయి. పంచదార బాటిల్ని అందుకుని రెండు చెంచాలు వేడి పుంజుకుంటున్న పాలల్లో వేశాను.

వెతగ్గా వెతగ్గా కవర్ కూడా విప్పదీయని మిల్క్ బ్రెడ్ ఒకటి దొరికింది. వేడి అయిన పాలగిన్నెను స్టవ్ మీద నుంచి దించి బ్రెడ్ స్లయిసెస్ ముంచుకుని తిన సాగాను. బ్రెడ్ స్లయిసెస్ పూర్తిగా లాగించిన తర్వాత ఆత్మారాముడు శాంతించాడు. కడుపు నిండడంతో కాసేపు పడుకోవాలనిపించింది.

నేను కిచెన్‌లో నుంచి బయటకు వచ్చాను.

నేను మాస్టర్ బెడ్‌రూంలోకి వెళుతుండగా ఫోను మోగింది.

అది జాన్సన్ నుంచి అయివుంటుంది. నా ఊహ నిజ

హైంది.

అవతల్నుంచి జాన్సన్ కొడుకు మాట్లాడుతున్నాడు. జాన్సన్‌కి ఇప్పుడు 91 సంవత్సరాలట మాట్లాడే స్థితిలో లేడట. హై బిపి, షుగర్, ఇర్రెగ్యులర్ హార్ట్ బీటింగ్స్‌తో బాధపడుతున్నాడట. సాధారణంగా ప్రతి మనిషికీ తన లేదా తనకు సంబంధించిన వాళ్ళ దాన్ని చెప్పుకోవడం అలవాటు. అది హ్యూమన్ నేచర్. నేను అతనికి నా సంతాపం తెలియచేశాను.

పీటర్ కొడుకు మైకేల్ లాయరుగా ప్రాక్టీసు చేస్తున్నాడట. నేను జర్నలిస్టుగా పరిచయం చేసుకుని ఆ వాలీ కాయను గురించి అడిగాను.

నాలో టెన్షను పెరుగుతోంది. ఒకవేళ అది అతని దగ్గర ప్రయివేట్ కలెక్షను క్రింద వుండిపోతే తను కొట్టేసింది నకిలీది అవుతుంది.

మైకేల్ జాన్సను బాంబు పేల్చనే పేల్చాడు. ఆ కాయను అతనివద్ద వుందిట. తండ్రి దగ్గర్నుంచి తనకు సంక్రమించే విలువైన వస్తువుల్లో అది ఒకటట.

నేను నిస్పృహతో అతను ఏదో మాట్లాడుతూంటే ఫోను పెట్టేశాను. తాను వెతికే వాలీ కాయను నకిలీది.

రాత్రి పన్నెండు కాగానే నా సామాన్లు అన్నీ బ్యాగ్‌లోకి సర్దుకుని బాత్‌రూం వెంటిలేటర్ ప్రక్కగా గల పైపు ద్వారా క్రిందికి జారసాగాను.

ఎర్ర తేలుగాడు నా కోసం ఎదురు చూస్తూ వుంటాడు. నేను నేరుగా వెళ్ళి వాడిని కలుస్తాను. శంభూప్రసాద్ ఇంట్లో దొంగిలించిన వాచీ వాడికిచ్చేస్తాను. కానీ నాకు ఫెర్నాండెజ్ ఇంట్లో టెలిఫోనుల అడుగున దొరికిన పత్రాల్ని, డబ్బుని వాడికి ఇవ్వదల్చుకోలేదు. వాటిని

నా కట్ డ్రాయర్‌లోకి తోశాను.

సరిగా షాపుకి వెళ్ళి డబ్బునీ, వజ్రాల్ని దాచి ఎర్రతేలు దగ్గరకు వెళ్ళే టైంలేదు. వాడితో చెప్పిన ప్రకారం అంతా టైంకి జరిగిపోవాలి.

ఆలోచిస్తూ పైపుమీదుగా జారుతున్న నాకు పట్టు తప్పింది. మరుక్షణం గాలిలో పల్టీలు కొడుతూ నేలకు గుద్దుకొన్నాను. నా భుజానికి వేలాడుతున్న బ్యాగ్ దూరంగా పడింది.

వెంటనే నాకు స్పృహ తప్పింది.

11

ఎక్కడో, కొండల్లో, లోయల్లో గుసగుసలు.... అస్పష్టమైన మాటలు స్టీరియో ఫోనిక్ సౌండ్ ఎఫెక్ట్ లాగా క్రమ క్రమంగా స్పష్టత పొందాయి.

మెల్లిగా కళ్ళు తెరిచాను.

నా ఎదురుగా 'ఎర్రతేలు' నిలబడి వున్నాడు. ఓ మూలనున్న చెక్కపెట్టెమీద నా బ్యాగ్ వుంది. అందులో వుండాల్సిన బంగారపు వాచీ ఎర్రతేలు ఎడం చేతి మణికట్టుని అలంకరించింది.

ఎర్రతేలుని చూడగానే వెంటనే గ్రహించేశాను ఫెర్నాండజ్ ఉండే ఎపార్ట్‌మెంట్స్ దగ్గర నా కోసం రాత్రంతా ఎర్రతేలు మనుషులు కుక్కల్లా కాపలాకాసి వుంటారు. నేను క్రిందపడగానే వాళ్ళ స్థావరానికి మోసుకొచ్చి పడేసి వుంటారు.

"నీ కోసం డాక్టర్ని పిలిపించాన్రా బద్మాష్!" అన్నాడు ఎర్రతేలు. మిగతా శరీరం మీద ఎక్కువ దెబ్బలు తగల్లేదు. ఎడమ మోకాలిచిప్ప ప్రక్క ఎముకల వద్ద కొంచెం డొక్కుపోయింది. అక్కడ ఏదో ప్లాస్టర్

కేశాడు. నేను పడుకున్న మంచానికి ఎదురుగ్గా గోడకు ఒక వాల్ క్లాక్ వుంది. అందులో టైము 12-30 చూపి స్తోంది. అంటే రాత్రి 12 నుంచి ఇప్పటివరకూ 12 గంటలపాటు స్పృహలో లేనన్నమాట...."

"థ్యాంక్యూ, ఎర్ర తేలూ! సమయానికి నీ మనుషులు రాకపోతే తికేవాణ్ని కాను" అన్నాను.

"సమయానికి మావాళ్ళు రాకపోతే నువ్వు బ్రతికటం తర్వాత మావాడు చచ్చేవాడు. కిందపడ్డ నిన్ను ఏ గూఢా వాయాలో చూసి పోలీసుల్ని పిలిస్తే నిన్ను లాకప్పులో పడేసేవాళ్ళు. మాకు ఇంకా స్త కష్టమై పోయేది....లే!....లేచి త్వరగా బయల్దేరు" అన్నాడు ఎర్ర తేలు.

నేను మంచంమీది నుంచి ఒక్క అడుగు వేశానో లేదో ప్రపంచం గిర్రున తిరిగినట్లయింది. తూలిపడబోయి తమాయించుకున్నాను. మంద్రగబ్బ పడిపోకుండా నన్ను పట్టుకున్నాడు.

మేమిద్దరం ఓ టాపులేని జీపులో బయల్దేరాం.

10 నిమిషాల్లో ఎర్ర తేలు స్థావరంనుంచి పోలీస్ స్టేషనుకి చేరుకున్నాం. మంద్రగబ్బగాడు స్టేషనుకి 100 గజాల దూరంలో జీపు ఆపి నన్ను లోపలికి వెళ్ళి శంభూప్రసాద్‌ను నేనే చంపినట్లు స్టేట్ మెంట్ ఇవ్వ మన్నాడు.

వెంటనే జీపు దిగి స్టేషనులోకి వెళ్ళాను. నా క్లాస్ మేట్ రాంబాబు డ్యూటీలో వున్నాడు.

నా తలమీద కట్లు, శరీరపు వాలకం చూడగా—

"ఏంటి ఇలా తయారయావు. ఏదన్నా దొమ్మీలో పాల్గొన్నావా?" అని అడిగాడు.

నేను నిలబడే వున్నాను. నీరసంగా వుంది.

వెంటనే "హలో" అన్నాడు.

"హలో"ని "నీతో ఒక విషయం చెప్పాలి" అన్నాను.

నా గుండె దడ పెరిగింది. చేయని నేరాన్ని ఒప్పుకోవడం జీవితంలో ఇదే మొదటసారి.

"శంభూప్రసాద్ భార్యని హత్య...." అని నేను చెప్పబోతుండగా ఫోను మోగింది.

రాంబాబు రిసీవర్ అందుకుని చెవికి ఆన్చుకున్నాడు. తర్వాత ఆశ్చర్యంగా దాన్ని నాకు అందించి "నీకు ఫోను" అన్నాడు.

అవతల్నుంచి ఓ వ్యక్తి మాట్లాడుతున్నాడు.

"శంభూప్రసాద్ భార్య మర్డర్ విషయాన్ని నెత్తిన వేసుకున్నావు. ఎలాగూ నీకు ఉరిశిక్ష తప్పదు. దయచేసి ఆ కాయన్ యెక్కడ పెట్టావో చెప్పు" అన్నాడు. ఆ వ్యక్తి అలా మాట్లాడుతున్నప్పుడు దూరంగా యేదో మ్యూజిక్ వినిపిస్తోంది. నా మెదడు పాదరసంలా పని చేసింది. ఆ మాట్లాడేవాడు యెవడో గ్రహించేశాను. జరిగిన విషయాలన్నీ ఫిలిం రీలులా గిర్రున తిరిగాయి. ఠక్కున ఫోను పెట్టేశాను.

రాంబాబు ప్రశ్నార్థకంగా నా వంక చూశాడు.

"నాకు శంభూప్రసాద్ భార్యను హత్యచేసింది ఎవరో తెలిసిపోయింది రాంబాబూ" అన్నాను.

"శంభూప్రసాద్ భార్యని మర్డర్ చేసింది ఎర్రతేలు తమ్ముడు కాదా?" అన్నాడు.

"కాదు. ఆ హత్య చేసినవాడే ఇప్పుడు నాతో మాట్లాడాడు" అన్నాను. ఒక నిజాన్ని కనుక్కున్న ఉత్సుకత యాంగ్జయిటీ నాలో పెరిగిపోతున్నాయ్.

నా ముఖ కవళికల్ని జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తూ రాంబాబు అడిగాడు.

"ఎర్రతేలు తమ్ముడి వేలిముద్రలు అక్కడ ఉన్నయ్ అందుకే వాణ్ని అరెస్టుచేసి హంతకుడిగా నిర్ణయించాం. నీ అంచనా ప్రకారం హత్య చేసింది ఎవరు?"

హత్యచేసిన మనిషి పేరు చెప్పాను.

రాంబాబు "ఇంపాజబుల్" అన్నాడు.

నేను జరిగిన విషయం అంతా చెప్పి "శంభూప్రసాద్ ఇంట్లో నాకు ఏం దొరకలేదు. తిరిగి వచ్చేశాను. నా కంటే ముందే ఎర్రతేలుగాడి తమ్ముడు కూడా శంభూ ప్రసాద్ ఇంట్లో దొంగతనానికి ట్రైచేసి వెళ్ళిపోయాడు. శంభూప్రసాద్ భార్య హత్యా వార్త పేపర్లో చూడగానే నా తర్వాత దొంగతనానికి పాల్పడిన మూడో బ్యాచ్ ఆ హత్యకు పాల్పడి వుంటుంది అని భావించాను. ఇప్పుడు వాడే నాకు ఆ కాయిన్ కోసం ఫోన్ చేశాడు" అని నా అనుమానానికి దారితీసిన విష రాలు కూడా చెప్పాను.

రాంబాబు నన్ను నమ్మాడు. తక్షణం నలుగురు కాన్ స్టేబుల్స్‌తో జీప్‌లో బయల్దేరాడు.

రాంబాబు వెళ్ళగానే స్టేషన్‌లోంచి బయటకు వచ్చి మంద్రగబ్బగాడి జీపు దగ్గరకు నడిచాను. వాడు రాంబాబు నాతో మాట్లాడిన తర్వాత హడావుడిగా బయటకు వెళ్ళడం చూశాడు. నేను వాడితో—

"చూస్తూ వుండు శంభూప్రసాద్ పెళ్ళాన్ని చంపిన అసలు హంతకుణ్ని ఇప్పుడు పోలీసులు తెస్తారు. అప్పటి దాకా ఇక్కడే వుంటాను. సరేనా!" అన్నాను.

ఓ గంట గడిచిన తర్వాత పోలీసుల్తో చేతులకు

సంకెళ్ళు వేయబడి జీపులో వస్తున్న శంభూప్రసాద్ ని చూసి మండ్రగబ్బగాడు ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అవును వాడి పెళ్ళాన్ని వాడే చంపాడు. ఎర్ర తేలు తమ్ముడూ. ఆ తర్వాత నేనూ వాడి ఇంటికి దొంగతనానికి వెళ్ళిన తర్వాత మూడో మనిషి ఎవరూ వెళ్లి వాడి పెళ్ళాన్ని చంపలేదు" అన్నాను.

"మరి ఈ విషయం పోలీసులకు ఎలా తెలిసింది" అన్నాడు. వాడికి జరిగిన కథ అంతా చెప్తే ఆ నాణెం విషయం, మిగతా విషయాలు చెప్పాల్సి వస్తుంది. అందుకని

"ఏమో మరి, నేను నేరం ఒప్పుకుందామని వెళ్ళేసరికి రాంబాబుకి ఏదో ఫోన్ వచ్చింది. ఆ ఫోన్ లో ఎవరో శంభూప్రసాద్ తన పెళ్లాన్ని చంపేశాడని చెప్పారట" అన్నాను.

12

ఆ మర్నాడు పేపర్లో 'భార్యను చంపిన భర్త' అనే హెడ్డింగ్ తో శంభూప్రసాద్ తన పెళ్ళాన్ని చంపిన విషయాన్ని వార్తగా ఇలా ప్రచురించారు:

"హైద్రాబాద్, ఆగస్టు 21 నగరంలోని ఈ సామియా బజార్ ప్రాంతంలో నివసించే శంభూప్రసాద్ అనే వ్యక్తి తన భార్యను ఇనుపరాడ్ తో బలంగా కొట్టగా ఆమె అక్కడికక్కడే మరణించింది.

సబ్ ఇన్స్పెక్టర్ రాంబాబు పర్యవేక్షణలో జరిగిన దాడిలో పరుపుక్రింద దాచి వున్న హత్యాయుధం దొరికింది. శంభూప్రసాద్ తన నేరాన్ని ఒప్పుకున్నాడు."

నేను పేపర్ని నాలుగు మడతలుగా మడిచి ప్రక్కన పెట్టాను. నాకిప్పుడు యెంతో ఆనందంగా వుంది. ఎర్ర

తేలుగాడి బాధ విరగడ అయింది.

నాకెందుకో సుబ్బలక్ష్మిని చూడాలని అనిపించింది. ఆమెను చూసి దాదాపు మూడునెలలయింది. నేను సుబ్బలక్ష్మిని గురించిన ఆలోచనలతో కూర్చుండిపోయాను. అలా యెంతసేపు కూర్చున్నానో నాకే తెలియదు.

“సార్! మీ దగ్గిర ‘ప్రేమించి చూడు’ నవల దొరుకుతుందా?” అని వినపడగానే ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడ్డాను. ఎదురుగ్గా సుబ్బలక్ష్మి నిలబడి నవ్వుతోంది.

నేను ఛటుక్కున కౌంటర్ లోంచి ఇవతలకు దూకి, షట్టర్ని సగానికి దించాను. మేం ఇద్దరమూ లోపలి గదిలోకి వెళ్లిన తర్వాత నా తలమీద వేసిన బ్యాండేజీ మీద చూపుడువేలితో సున్నితంగా రాస్తూ—

“ఏమైంది నీకు. ఎలా దెబ్బతగిలింది” అని ఆందోళనగా అడిగింది.

పమిటి లోంచి ఎత్తుగా కనిపిస్తున్న ఆమె స్తనద్వయం, వాటి మధ్య అగాధం సృష్టిస్తున్న నల్లటి చార నన్ను పిచ్చివాణ్ని చేశాయి. నేను ఆవేశం ఆపుకోలేక ఆమెను కౌగిలిలోకి తీసుకున్నాను. ఆ తొందరపాటులో సుబ్బలక్ష్మి గడ్డం నా నుదుటికి తగిలి యమానొప్పి పుట్టింది. అయినా ఖాతరు చేయకుండా ఆమెను మరింత బలంగా హత్తుకున్నాను నా ఒంటికేసి.

మామూలుగా అయితే సుబ్బలక్ష్మి ఇలాంటి సమయంలో తన రెండు చేతులనూ నా వీపు వెనక్కి చేర్చి రెస్పాన్సు యిచ్చేది. కానీ ఈ తడవ నిస్తేజంగా చేతిలోని టిఫిన్ బాక్సుతో నిలబడి పోయింది. ఆమె ప్రవర్తన చూసిన తర్వాత నా బిగి సడలించి నేలమీద కూర్చుండిపోయాను.

"అసలేం జరిగింది?" ఈ తడవ ఆమె కంఠంలోంచి దూసుకొచ్చిన సీరియస్‌నెస్‌కి తల వొగ్గక తప్పలేదు.

జరిగిందంతా పూసగుచ్చినట్టు చెప్పుకొచ్చాను. అంతా విన్న సుబ్బలక్ష్మి ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరిచింది. తెరుచుకున్న ఆమె నోటిని చేతితో మూశాను.

సుబ్బలక్ష్మి నా చేతిని తొలగించి "మరి శంభూప్రసాద్ తన భార్యను చంపినట్లు ఎలా తెలుసుకోగలిగావ్?" అన్నది.

నేను చెప్పటం మొదలు పెట్టాను.

"శంభూప్రసాద్ గాడి ఇంట్లోని ఐరన్ సేఫ్‌లో చాలా కాగితాలు ఉన్నయ్. వాటిల్లో తన భార్య పేర్న అయిదు లక్షలకు ఇన్సూర్ చేసిన బాండ్ కూడా వుంది. నేను దొంగతనం చేసి వచ్చిన తర్వాత శంభూప్రసాద్ భార్యతో తిరిగివచ్చి వుంటాడు. ఇంటి పరిస్థితిని చూసి దొంగతనానికి పాల్పడినట్టు గ్రహించాడు. వెంటనే అవకాశాన్ని చక్కగా వినియోగించుకున్నాడు.

ఓ ఇనుప రాడ్‌తో పెళ్ళాం తలమీద ఒక్కటి పెట్టి పైలోకానికి పంపించి ఆ నేరాన్ని దొంగలమీదకు నెట్టాడు పోలీసులు అతని కథను నమ్మారు.

ఇక శంభూప్రసాద్ గాడు చచ్చిన పెళ్ళాం తాలూకు ఐదులక్షల ఎల్లయిసీ పాలసీ గురించి కలలుకంటూ కూర్చున్నాడు. వాడు అంతటితో ఊరుకోలేదు. తను పోగొట్టుకున్న హోలీకాయన్ గురించి ఎంక్వయిరీ మొదలు పెట్టాడు. దాన్ని తిరిగి సంపాదించాలని ప్రయత్నాలు సాగించాడు. ఆ ప్రయత్నాల్లో నాకు ఫోన్ చేశాడు."

"అతను నిన్ను యెందుకు అనుమానించాడు? నీకు ఎలా ఫోన్ చేయగలిగాడు" సుబ్బలక్ష్మి అడిగింది.

"మొదట శంభూప్రసాద్ భార్య చనిపోయినప్పుడు పాత కేడీల్ని అందర్నీ ఇంటరాగేట్ నిమిత్తం పిలిచారు అప్పుడే శంభూప్రసాద్ కూడా తన యింట్లో దొంగతనం జరిపిన వాళ్ళని గుర్తుపడతానంటూ పోలీస్ స్టేషన్కి వచ్చాడు. ఆ సమయంలో మాటల సందర్భంలో అక్కడికి వచ్చిన దొంగల వివరాలు, పేర్లు, మొదలయినవి తెల్సుకున్న ఆ తర్వాత ఎలాగోలా కొంతమందివయినా అడ్రసులు సంపాదించి వుంటాడు. ఈ సిటీలో ప్రతి రౌడీ వెధవా ఏదన్నా బార్లోనో. షాపులోనో పని చేస్తూ వుంటాడు. కొంతమందికయితే స్వంత ఫోన్లు కూడా వున్నాయ్ ప్రతి ఒక్కడికీ ఫోన్ చేసి

"శంభూప్రసాద్ యింట్లో దొంగతనం చేశావుగదా! అప్పుడు దొంగిలించిన హోలీశాయన్ ఎంతకమ్ముతావు" అని అడగడం మొదలు పెట్టాడు.

చాలామంది రౌడీనాయాళ్ళు బిత్తరపోయి తెలియదన్నట్లు సమాధానం చెప్పారు. నేను మాత్రం బేరానికి దిగాను. దాంతో వాడికి నేనే దొంగిలించినట్లు నిర్ధారణ అయింది."

"మరి నువ్వు పోలీస్ స్టేషన్కి వెళ్ళి చేయని నేరాన్ని ఒప్పుకోవడానికి సిద్ధపడినపుడు నీకు వాడు ఎలా ఫోన్ చేయగలిగాడు? వాడికి అదే సమయంలో నువ్వు స్టేషన్కి వెళ్తున్నట్లు ఎలా తెల్సు?"

సుబ్బలక్ష్మి ఈ ప్రశ్న వేసేవరకు నాకు ఇలాంటి ఐడియా నే రాలేదు. ఆ విషయం వెంటనే తేల్చుకోవాలనిపించింది. అదే విషయం సుబ్బలక్ష్మితో చెప్పి ఆమె తెచ్చిన డబ్బరొట్టెను నేతిలో ముంచి అల్లప్పచ్చడితో అద్దుకుని తిన్న తర్వాత శంభూప్రసాద్ని కలవ

దానికి బయల్దేరేముందు సుబ్బలక్ష్మి మరో ప్రశ్న వేసింది.

"అసలు శంభూప్రసాద్ ఈ మర్డర్ చేసినట్లు ఎలా అనుకున్నావ్?" అని.

"ఇన్స్పెక్టర్ రాంబాబు దగ్గరికి వెళ్ళి నేను నేరం చేసినట్లు చెప్పే సమయంలో ఫోన్ మోగింది. ఆ ఫోన్‌లో అంతకుముందు నాణెం గురించి అడిగిన వ్యక్తి మాట్లాడాడు, చేసి 'ఎలాగూ నువ్వు చేయని నేరాన్ని ఒప్పుకుంటున్నావు. నీకు ఉరిశిక్ష తప్పదు. దయచేసి ఆ నాణెం యెక్కడుందో చెప్పు' అని అడిగాడు.

ఆ వ్యక్తి అలా అడుగుతున్నప్పుడు ప్రక్కన ఒక మ్యూజిక్ వినిపించసాగింది. అది నేను శంభూప్రసాద్ యింటికి దొంగతనానికి వెళ్ళినప్పుడు నా కాలికి తగిలిన పియానో బొమ్మ చేస్తున్న శబ్దం.

అంతేకాక పోలీస్ స్టేషన్‌లో రాంబాబు నన్ను చూపించి ఇతనేనా నీ భార్యను చంపింది అని అడిగినప్పుడు శంభూప్రసాద్ గాడు లేదు అని చెప్పాడు. ఆ గొంతు నాకు బాగా గుర్తుంది. ఆ తర్వాత నాతో ఫోన్‌లో మాట్లాడిన వ్యక్తి గొంతుకూడా అదే.

నాతో మాట్లాడేముందు ఆ పియానో బొమ్మకు కీ యిచ్చి వుంటాడు. అది తన పని చేసుకుపోసాగింది. అతడు పియానో బొమ్మకు కీ ఇవ్వకపోతే ఫ్లాష్‌లా నాకు ఐడియా వచ్చి వుండేది కాదు. ఇవ్వాళో రేపో ఉరిశిక్ష కూడా పడేది" అన్నాను.

సుబ్బలక్ష్మి టిఫిన్ బాక్స్ సర్దుకుని లేచి నిలబడింది. నేను ఆమెను ఇంకా కాసేపు వుండమని బలవంతపెట్టలేను. ఎందుకంటే ముందు పోలీస్ స్టేషన్‌లో వున్న శంభూప్రసాద్ గాణ్ణి కలవాలి.

13

శంభూప్రసాద్‌తో మాట్లాడటానికి నాకు పర్మిషన్ దొరికింది. శంభూప్రసాద్ గడ్డం పెరిగి ఒక్కరోజులోనే 60 సం॥ల వయస్సు పైబడినవాడిలా కనిపిస్తున్నాడు.

అతన్ని రెండే రెండు ప్రశ్నలు వేశాను. మొదటి ప్రశ్న నేను పోలీస్‌స్టేషన్‌లో రాంబాబుతో మాట్లాడుతుండగా ఎలా ఫోన్ చేయగలిగాడు అనేది. దానికి శంభూప్రసాద్ ఇలా చెప్పుకొచ్చాడు:

“హత్యా నేరం ఎర్రతేలు తమ్ముడిమీదకు పోయింది. దాంతో నేను హాయిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాను. ఇక పోగొట్టుకున్న రాయిని గురించి ప్రయత్నించసాగాను. ఆ ప్రయత్నంలో చీకట్లోకి వదిలే తగిలిన బాణంలా నువ్వు దొరికావు. ఆ నాణెం దొంగిలించినవాళ్ళని ట్రేస్ చేయడానికి నేను అమలుపరిచిన ప్లాను నువ్వు ఈపాటికే గ్రహించి వుంటావు.

ఆ తర్వాత యెంత ప్రయత్నించినా నీ పబ్లిక్ ఫోన్ రింగ్ అవుతుందేగాని యెవరూ యెత్తడంలేదు. వచ్చి చూస్తే నీ షాపు మూసి వుంది. మా ఆవిడకు నీ పుస్తకాల లైబ్రరీలో ఖాతా వుందని కూడా నాకు తెలుసు. ఏం చేయాలో నాకు పాలుపోలేదు.

ఆ తర్వాత నువ్వు మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట ప్రాంతంలో మంద్రగబ్బగాడితో కల్సి జీపులో వెళ్ళడం చూశాను. ఎర్రతేలు ముఠా గురించి నగరంలో ప్రతి ఒక్కరికీ తెలుసు. అందుకే మంద్రగబ్బవాణ్ణి గుర్తుపట్టాను.

నిన్ను జీపులో చూడగానే నాకు మెరుపులా ఒక ఆలోచన వచ్చింది. ఎర్రతేలుగాడి తమ్ముడికి నా భార్యను

చంపినందుకు శిక్షపడుతుంది. ఆ శిక్ష ఉరిశిక్షే.

నేను మరో విషయం గ్రహించాను. నీకు మొదటి సారి ఫోన్ చేసినప్పుడు హోలీరాయన్ ఉన్నదని చెప్పుకున్నావు. కాని మా ఇంట్లో ఎర్రతేలుగాడి తమ్ముడి వేలుముద్రలూ, వాడు పోగొట్టుకున్న గ్లవుజులూ దొరికాయి. అంటే మొత్తానికి మీ ఇద్దరూ ఒకరి తర్వాత ఒకరు దొంగతనానికి ప్రయత్నించారన్న సంగతి గ్రహించాను. ముందుగా యెవరు ఈ పనికి పాల్పడిందీ నాకు తెలియదు" అన్నాడు శంభూప్రసాద్.

"ముందుగా ఎర్రతేలు తమ్ముడు మీ ఇంట్లోకి వచ్చాడు. ఆ తర్వాత నేను వచ్చాను" అని చెప్పాను.

శంభూప్రసాద్ చెప్పటం కొనసాగించాడు:

"నిన్ను జీప్‌లో మండ్రగబ్బతో చూశానని చెప్పాను కదా! అప్పుడు నీ తలకు కట్టువుంది. ఒక వేళ కొంపదీసి ఎర్రతేలుగాడు నిన్ను బలవంతంగా నేరం ఒప్పుకోమని ఒత్తిడిచేసి పోలీస్ స్టేషన్‌కి పంపించాడేమోనని నాకు అనుమానం వచ్చింది. స్కూటర్ మీద వెంబడించాను.

నా ఊహ నిజమయింది. మీరు పోలీస్ స్టేషన్ వైపు వెళుతున్నారు.

ఏదన్నా షాపునుంచి నీతో మాట్లాడి ఆ రాయన్ విషయం ఎత్తడం నాకు ఇష్టంలేదు. అందుకే స్పీడుగా ఇంటికి వచ్చి పోలీస్ స్టేషన్‌కి ఫోన్ చేసి నీతో మాట్లాడాను.

ఆ తర్వాత మా ఇంటిమీద ఊహించని రీతిలో రైడింగ్ జరిగింది. పట్టుబడ్డాను. ఇనుపరాడ్ మీద నా వేలిముద్రలు, నా భార్య రక్తం, ఆమె వెంట్రుకలు అంటుకుని వున్నాయ్!" అని సందేహంగా ఆగిపోయాడు.

శంభూప్రసాద్ అనుమానం యేంటో నాకు తెల్సు. తన గురించి పోలీసులకు యెలా తెల్సింది అనేదే అతని అనుమానం. బొమ్మపియానో శబ్దం గురించి చెప్పాను. తక్షణం అతని ముఖం పాలిపోయింది.

"అవును అది టెలిఫోన్ ప్రక్కనే పెట్టి వుంది. ఒకోసారి దాని 'కీ' పనిచేస్తుంది. ఒకోసారి పని చేయదు. అంతకుముందే 'కీ' ఇచ్చి వుంది, అనుకుంటా మధ్యలో దాని మెకానిజం స్ట్రక్ అయిపోయి వుంటుంది. ఫోన్ చేసేటప్పుడు నా చేయి తగిలి క్రిందపడి మోగసాగింది. దాన్ని తీసి టీపాయ్‌మీద పెట్టి నీతో మాట్లాడాను."

"మరి మవ్వు నకిలీ కాయిన్ ఎందుకు తయారు చేశావ్!" ఇది నేను శంభూప్రసాద్‌ని వేసిన రెండో ప్రశ్న.

నా ప్రశ్నకు శంభూప్రసాద్ దిమ్మెరపోయాడు. రెండు క్షణాల్లో తేరుకుని—

"నాకు గుర్రప్పందాల పిచ్చి, అమ్మాయిలపట్ల మోహం, తాగుడు అలవాట్లు ఉన్నయ్. లక్షల రూపాయలు హారతి కర్పూరంలా హరించుకుపోయాయి. చివరకు అప్పులు చేయడం మొదలుపెట్టాను. అప్పులు తీర్చే మార్గం కనిపించలేదు. కానీ నేను ఒక పుస్తకంలో బుద్ధుడి హాలీకాయన్స్ గురించి చదివాను. ఆ పుస్తకంలో వర్ణించిన దానిప్రకారం బుద్ధుడి అస్తికలతో పాటు ఉండే హాలీకాయన్స్‌కి ఛత్రంకూడా వుంటుంది.

రమేష్ అనే నా స్నేహితుడి కొడుక్కి కాయన్స్, స్టాంప్ కలక్షన్ చేసే అలవాటు వుంది. అతనివద్ద ఛత్రం లేని బుద్ధుడి బొమ్మగల నాణేన్ని చూశాను. వెంటనే నేను దాన్ని తొలగించి అంతకుముందు పుస్తకంలో నేను

చూసిన బొమ్మ ప్రకారం ఛత్రాన్ని అమర్చాను. ఈ పని చేయడానికి నాకు తెల్సిన 'గోల్డుస్మిత్' సహాయం తీసుకున్నా. దాన్ని అమ్మి లక్షలు గడించాలనే నా ప్రయత్నం, ఇంతకూ నీకు...."

"ఔను! నాకు అది నకిలీది అని ఎలా తెల్సింది అనే కదూ నీ అనుమానం. ఆ కాయిన్ ఉండాల్సిన అన్ని మ్యూజియంలకూ ఫోన్లు చేసి అవి అక్కడ భద్రంగా వున్నాయని కనుక్కున్నాను.

చూడు శంభూప్రసాద్! ఎల్లయిసీ పాలసీ డబ్బు కోసం పెళ్ళాన్ని చంపటం, నకిలీ నాణేలు తయారు చేయడంలాంటి పనులు యెందుకు చెప్పు. నీకంటే మా లాంటి దొంగలు నయం. మేం తిండికోసం, కనీస కోర్కెలకోసం దొంగతనానికి పాల్పడితే నీలాంటి వాళ్ళు వ్యసనాలకు బానిసలయి నేరాలు చేయడం ఘోరం. నీ పాపానికి నిష్కృతిలేదు" అన్నాను.

శంభూప్రసాద్ తల దించుకుని ఏడుస్తున్నాడు. నేను అక్కడ ఉండలేక వచ్చేశాను. బయటకు వెళ్ళిపోతున్న నన్ను అప్పుడే స్టేషన్‌లోకి వస్తున్న రాంబాబు ఆపి —

"ఇంతకూ ఆ నకిలీ కాయిన్ యేమైపోయి ఉంటుం దంటావ్?" అన్నాడు.

దగ్గర్లో ఉన్న కుర్చీలో కూలబడి ఆలోచించడం మొదలు పెట్టాను. నాకు ఫెర్నాండజ్ అన్న మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి.

అతను "ఈ నాణెం నకిలీదో, అసల్దో ఎక్స్‌రే తీయించి చూడాలి" అన్నాడు.

అదే విషయం నేను రాంబాబుతో చెప్పి "ఫెర్నాం డజ్ ఎక్స్‌రే తీయించడానికి ఆ నాణెం తీసుకుని వెళ్లి

వుంటాడు. అది చాలా ఫేమస్ కాయిన్ కనుక దాన్ని ఎక్స్‌రే తీసిన వ్యక్తి దొంగిలించే ప్రయత్నంలో ఫెర్నాం డజ్‌ని చంపి వుండవచ్చు" అన్నాను. రాంబాబు పాలోచనగా తలపంకించాడు.

ఫెర్నాండజ్ ఫ్లాట్ ప్రక్కనే ఒక పెథాలాజికల్ కం ఎక్స్‌రే లాబ్ వుంది. "ఫెర్నాండజ్ ఒకవేళ ఆ లాబ్‌లో ఎక్స్‌రే తీయించాడేమో!" అన్నాను.

తరచూ ఫెర్నాండజ్‌ని కలవడంవల్ల అతని ఇంటి పరిసరాల గురించి నాకు బాగా తెల్సు.

నేను ఈ మాట అన్నానో లేదో, రాంబాబు నలుగురు కానిస్టేబుల్స్‌తో బయల్దేరాడు.

నేను ఊహించింది నిజమైంది. ఫెర్నాండజ్ వుంటున్న ప్రక్క ఫ్లాట్‌లోని విక్రాంతి పెథాలజీ అండ్ ఎక్స్‌రే యూనిట్ ప్రొప్రయిటర్ రామానంద సాగర్‌ని నాలుగు తన్నే సరికి నిజం చెప్పేసుకున్నాడట. హోలీకాయిన్ అతని జేబులో వుందట.

ఫెర్నాండజ్ హోలీకాయిన్ని ఎక్స్‌రే తీయించ డానికి వచ్చాడట. రామానందసాగర్ దాన్ని ఎక్స్‌రే తీసి ఇచ్చాడు. ఆ తర్వాత మెల్లగా ఫెర్నాండజ్ వెనకే వెళ్ళి కత్తితో కసకసా పొడిచేశాడట. అతనికి మరణశిక్ష పడింది.

ఎర్రతేలు తమ్ముణ్ని తప్పించి అసలు హంతకుణ్ని కనిపెట్టినందుకూ, ఫెర్నాండజ్‌ని చంపింది యెవరో కూడా తేల్చినందుకు రాంబాబుకి డిపార్టుమెంటులో మంచి పేరు వచ్చింది. త్వరలో అతనికి ప్రమోషన్ కూడా రావచ్చు.

నిజానికి ఈ రెండు కేసుల్లోనూ నేను ఎంతో కృషి

చేసి అసలు హంతకుల్ని పట్టుకునేందుకు తోడ్పడ్డాను. కాని రాంబాబుగాడికి పేరొచ్చింది. వాళ్ల వాడికి జరిగిన లాభానికి కృతజ్ఞతగా రాంబాబు కేసులో నన్ను ఇరికించలేదు. లేకపోతే దొంగతనం నేరంకింద కనీసం మూడు నెల్లన్నా లోపల కూర్చోవాల్సి వచ్చేది.

అంతేకాక, రాంబాబు నా పేరు పాతకేడీల లిస్టులో నుంచి తీసేయిస్తానని మాట ఇచ్చాడు. నేను కూడా అతనికి జీవితంలో మరెప్పుడూ దొంగతనం చేయనని మాటిచ్చాను.

* * *

పై సంఘటన జరిగిన మూడు నెల్లకు నేనూ సుబ్బలక్ష్మి రిజిష్ట్రార్ ఆఫీసులో పెళ్ళిచేసుకున్నాం.

నా తరఫున రాంబాబు, ఎర్రతేలు, మరికొంతమంది జేబుదొంగలు హాజరయ్యారు. సుబ్బలక్ష్మి తరఫున వాళ్ళ ఆఫీసు బాసూ, నలుగురయిదుగురు క్లర్కులూ, ఇద్దరు అటెండర్లూ వచ్చారు.

మా పెళ్ళి చాలా సింపుల్‌గా జరిగిపోయింది.

అసలు మా పెళ్ళి ఇంత ఆలస్యంగా జరిగేదికాదు. కానీ సుబ్బలక్ష్మి బామ్మ కాశీకి వెళ్లి ఎన్నాళ్ళకూ తిరిగి రాకపోవడంవల్ల యెదురు చూసీ చూసీ విసిగి వేసారి పెళ్లి చేసేసుకున్నాం.

మా పెళ్ళికి నెలరోజులు ముందుగానే రెండు గదుల పోర్షన్ ఒకటి నల్లకుంటలో అద్దెకు తీసుకున్నాను. సుబ్బలక్ష్మి దగ్గర సంసారం పెట్టటానికి కావల్సిన సామగ్రి చాలా వుంది. ఆమె సావాసంవల్ల నేను దొంగతనాలు పూర్తిగా మానేశాను.

ఈ రోజు మా ఇద్దరికీ శోభనం.

నేను సుబ్బలక్ష్మిని చేతుల్లోకి తీసుకున్నాను. ఆమె కంటిరెప్పలమీద, బుగ్గలమీదా, పెదాలమీదా, చుంబించాను. సుబ్బలక్ష్మి అధరాలు వేడిగా వున్నై.

నా తలను మరికొంచెం క్రిందకు దించి మెడమీద ముద్దుపెట్టుకుని ఆమె సమున్నత వక్షోద్వయానికి నా ముఖాన్ని గుద్దుకున్నాను. సుబ్బలక్ష్మి ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసాలు బలంగా వెలువడుతున్నై.

నా వేళ్ళు చీర కుచ్చిళ్ళమీద కొద్దిక్షణాలు నాట్యం చేశాయి. ఆమె చీర కాళ్ళక్రింద కుప్పగా పడింది. లంగా బొందు ముడి మాత్రం ఒక్కపట్టాన వూడిరాలేదు. పళ్ళతో పీకాను. వేళ్ళతో లాగాను. ఒకపక్క నాకు వేడి సెగలు పెరిగిపోతున్నయ్.

ఇలాంటి సమయంలోనే సుబ్బలక్ష్మి ఏదో ఒక అసందర్భపు మాటతో నా వేడి చెదరగొడుతుంది. కానీ ఈ రోజు అలాంటి మాటలేం మాట్లాడలేదు.

నా అవస్థ చూసి సుబ్బలక్ష్మికి నవ్వొచ్చింది. కిలా కిలా నవ్వి చూపుడువేలూ, బొటనవేలూ పట్టుకుని లంగా బొందుని ఏంచేసిందో ఏమో ఒక్కసారిగా ముడి వూడిపోయింది. ట్యూబ్ లైట్ కాంతిలో ఆమె తొడలు తళుక్కున మెరిశాయి.

ఆ తర్వాత ఓహ్ ...మాటల్లో చెప్పలేను. చెమట పట్టిన శరీరాల్తో తృప్తిగా తీరిన కోర్కె తెచ్చిన తమకంలో ఒకళ్ళను ఒకళ్ళు పెనవేసుకుని వుండిపోయాం. ఇద్దరికీ మాట్లాడాలి అనిపించలేదు.

నేనే ముందుగా మౌనాన్ని భగ్నంచేస్తూ, "ఇలాంటి పనులుచేసే ఏదో ఒక అసందర్భపు మాట మాట్లాడి నా మూడ్ చెడగొట్టేదానివి. మరి ఈ రోజు...." అన్నాను.

సుబ్బులక్ష్మి నా సందేహాన్ని అర్థం చేసుకుంది.

"నాకు నువ్వు చేసే చిలిపి పనులకు అడ్డు చెప్పడం ఇష్టం లేదు. వద్దంటే నీ మనస్సు యెక్కడ బాధపడుతుందో అని భయం. మరి ఊరుకుంటే చెలరేగి పోయి కొంప ముంచేస్తావని మరో భయం. అందుకని వద్దనకుండా నీ మూడ్ చెడగొట్టడం మంచిదని నిర్ణయించుకున్నాను ఇక మన పెళ్లి అయిపోయింది కనుక నీకు పదేపదే మూడ్ తెప్పించడమే నా పని" అని నన్ను ముద్దు పెట్టుకుంది.

—: అ యి పో యిం ది :—